

<p>20 ΙΟΥΛΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6). Κύριε ἐκέκραξα... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Τροπάρια. Ὁ τὸν Θεοβίτην Ἡλίαν, πυρίνω ἄρματι, ἀπὸ τῆς γῆς οἰκτίρμον, μεταθέμενος Λόγε, ταῖς τούτου ἰκεσίαις, σῶσον ἡμᾶς τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας χαρμονικῶς, θείαν μνήμην καὶ σεβάσμιον. (Δίς).</p> <p>Οὐ συσσεισμῶ ἄλλ' ἐν αὔρα, λεπτῇ τεθέασαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν, Ἡλιοῦ θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι, ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τὸν οὐρανὸν διῦππεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος θεόπνευστε. (Δίς).</p> <p>Τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, ξίφει κατέσφαξας, τὸν οὐρανὸν τῇ γλώττῃ, ἐπὶ γῆς τοῦ μὴ βρέχειν, ἐπέσχες ζήλω θείῳ πυρποληθεῖς, Ἐλισαῖον δὲ ἐπλησας, τῆς μηλωτῆς ἐπιδόσει διπλῆς σοφέ, Ἡλιοῦ ἐνθέου χάριτος. (Δίς).</p> <p>Δόξα...</p>		<p>20 ΙΟΥΛΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΗ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξα... (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Τροπάρια. Ἐσύ πού μετέθεσες, εὔσπλαχνε Λόγε τοῦ Θεοῦ, τόν Ἡλία ἀπὸ τῆ Θεόσβη ἀπὸ τῆ γῆ μέ πύρινο ἄρμα, μέ τίς δικές του ἰκεσίες σῶσε ἐμᾶς, πού σέ δοξάζουμε μέ πίστη καί ἐκετελοῦμε χαρούμενα τῆ δική του μνήμη τὴν ἱερή καί σεβάσμια. (Δίς).</p> <p>Ὅχι μέσα σέ σεισμό, ἀλλά μέσα σέ λεπτή αὔρα εἶδες τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, θεομακάριστε Ἡλία, πού σέ φώτιζε παλαιά· ἐπιβαίνοντας ὁμως σέ ἄρμα μέ τέσ- σερα ἄλογα, διασχίζεις τὸν οὐρανὸ μέ παράξενο τρόπο προκαλώντας τό θαυμασμό, θεόπνευστε (θεοφώτιστε). (Δίς).</p> <p>Τοὺς ἱερεῖς τῆς ντροπῆς διέταξες, νά τοὺς θανατώ- σουν μέ ξίφος· πυρπολημένος ἀπὸ θεϊκό ζῆλο, μέ τῆ γλῶσσα σου ἐμπόδισες τὸν οὐρανὸ, γιά νά μὴ βρέξει ἐπάνω στὴ γῆ· καί τὸν Ἐλισσαῖο, δίνοντά του τῆ μηλω- τή σου (τὴν προβιά σου), σοφέ Ἡλία, τὸν γέμισες μέ διπλή θεϊκή χάρη. (Δίς).</p> <p>Δόξα ...</p>
--	--	--

<p>Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῶν θεηγόρων Προφητῶν, ψαλμικῶς ἄσωμεν ἑναρμόνιον μέλος, τῷ τούτους δοξάσαντι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν· Χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἥλια μεγαλώνουμε. Χαίροις ὁ διπλὴν τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ κομισάμενος, Ἐλισαΐε πανσεβάσμιε. Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἰατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυτρώσασθε, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11). Ἀναγνώσματα.</p>		<p>Ἐλᾶτε τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων, ἀφοῦ συγεντρωθοῦμε σήμερα στὸν πάνσεπτο ναὸ τῶν θεολόγων Προφητῶν, κατὰ τὸν ψαλμὸν ὃς ψάλουμε ἁρμονικὴ μελωδία στὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν μας ποὺ τοὺς δόξασε, καὶ μέ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση ἃς φωνάξουμε. Χαῖρε ἐπίγειε Ἄγγελε καὶ ἄνθρωπε οὐράνιε, Ἥλια μέ τὸ μεγάλο ὄνομα· Χαῖρε Ἐλισαΐε πανσεβάσμιε, ποὺ πῆρες διπλὴ τὴν χάρη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Χαίρετε βοηθοὶ θερμοὶ καὶ προστάτες καὶ ἰατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ λαοῦ ποὺ εἶναι φίλος τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ κάθε ἐνάντια ἐπίθεση καὶ περίσταση καὶ ἀπὸ διαφόρους κινδύνους, αὐτοὺς ποὺ ἐκτελοῦν μέ πίστη τὴ μνήμη σας τὴ γεμάτη ἀπὸ ἑορταστικὸ χαρακτήρα.</p> <p>Καὶ νῦν.... Θεοτοκίον.</p> <p>Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴ ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; Διότι αὐτὸς ποὺ ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς ποὺ ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τὴ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς, χωρὶς νὰ διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μέ δύο φύσεις, ποὺ δέν συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11). Ἀναγνώσματα.</p>
--	--	---

Βασιλειῶν Γ'. (ΙΖ'. 1-24).

Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Προφήτην, καὶ εἶπε πρὸς Ἀχαάβ· Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ᾧ παρέστην ἐνώπιον αὐτοῦ σήμερον, εἰ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ὑετός, εἰ μὴ διὰ στόματός μου. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγον· Πορεύου ἐντεῦθεν κατ' ἀνατολάς, καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τῷ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου, καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ, καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι τοῦ διατρέφειν σε ἐκεῖ. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, ἐπὶ πρόσωπον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρωῖ, καὶ κρέας τὸ δείλης, καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἔπινεν ὕδωρ. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, καὶ ἐξηράνθη ὁ χειμάρρος, ὅτι οὐκ ἐγένετο ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων· ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Σαρεφθά τῆς Σιδωνίας, καὶ καθίση ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ ἐντελοῦμαι γυναικὴ χήρα τοῦ διατρέφειν σε. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεφθά, εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως. Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συνέλεγε ξύλα, καὶ ἐβόησεν Ἡλιοῦ ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· λάβε δὴ μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος, καὶ πίομαι. Καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν. Καὶ ἐβόησεν Ἡλιοῦ ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπε· λήψη δὴ μοι καὶ ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρὶ σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνή·

Βασιλειῶν Γ'. (ΙΖ'. 1-24).

Ἐγινε λόγος Κυρίου (εἶπε ὁ Κύριος) στὸν Ἡλία τὸν Προφήτη, καὶ ἐκεῖνος εἶπε στὸν Ἀχαάβ· Ὁρκίζομαι στὸν ζωντανό Θεό, τὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων, τὸν Θεό τοῦ Ἰσραήλ, μπροστά στὸν ὁποῖο στέκομαι σήμερα καὶ τὸν ὁποῖο ὑπηρετῶ, ὅτι δέν θά ὑπάρχει κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ δροσιά ἢ βροχή, παρά μόνον ἂν ἐγὼ πῶ μέ τό στόμα μου. Καὶ ὁ Κύριος μίλησε στὸν Ἡλία λέγοντας· Πήγαινε ἀπὸ δῶ πρὸς τὰ ἀνατολικά, καὶ κρύψου στὸν χειμάρρο Χορράθ, πού βρίσκεται ἀνατολικά τοῦ Ἰορδάνη· καὶ θά πίνεις ἀπὸ τὸν χειμάρρο νερό, καὶ θά δώσω ἐντολή στοὺς κόρακες, νά σέ τρέφουν ἐκεῖ. Καὶ πῆγε καὶ κάθισε στὸν χειμάρρο Χορράθ στὰ ἀνατολικά τοῦ Ἰορδάνη· καὶ οἱ κόρακες τοῦ ἔφεραν ψωμί τό πρωῖ καὶ κρέας τό δειλινό, καὶ ἔπινε νερό ἀπὸ τὸν χειμάρρο. Καὶ συνέβη μετὰ ἀπὸ ἡμέρες καὶ ξεράθηκε (στέγνωσε) ὁ χειμάρρος, γιατί δέν ἔπεσε βροχή στή γῆ. Καὶ μίλησε ὁ Κύριος στὸν Ἡλία λέγοντας· σῆκω καὶ πήγαινε στὰ Σαρεφθά τῆς Σιδωνας, καὶ κάθισε ἐκεῖ· καὶ νά, θά δώσω ἐντολή σέ γυναίκα χήρα, νά σέ τρέφει (νά σέ συντηρεῖ). Καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὰ Σαρεφθά στήν πύλη τοῦ τείχους τῆς πόλεως. Καὶ νά, ἐκεῖ μιά γυναίκα χήρα ἐμάζεψε ξύλα, καὶ φώναξε ὁ Ἡλίας ἀπὸ πίσω της καὶ τῆς εἶπε· Πᾶρε καὶ φέρε μου λίγο νερό σέ δοχεῖο, γιά νά πιῶ. Καὶ πῆγε νά πάρει. Καὶ φώναξε ὁ Ἡλίας πίσω της καὶ εἶπε· πᾶρε στό χέρι σου καὶ φέρε μου λίγο ψωμί. Καὶ εἶπε ἡ γυναίκα· Ὁρκίζομαι στὸν Κύριο τό Θεό σου, ὅτι δέν ἔχω ψωμί, παρά μόνο ὅσο μιά χούφτα ἀλεύρι στό πιθάρι μου καὶ

Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου, εἰ ἔστι μοι ἐγκρυφίας,
 ἀλλ' ἢ ὅσον δρᾶξ ἀλεύρου ἐν τῇ ὕδρῳ, καὶ
 ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ· καὶ ἰδοὺ
 συλλέγω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, καὶ
 ποιήσω αὐτὸ ἐμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ
 φαγόμεθα καὶ ἀποθανούμεθα. Καὶ εἶπεν
 Ἥλιος πρὸς αὐτήν· θάρσει, εἴσελθε, καὶ
 ποιήσον κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἀλλὰ ποιήσόν μοι
 ἐκεῖθεν ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐν πρώτοις, καὶ
 ἐξοίσεις μοι, σεαυτῇ δὴ καὶ τοῖς τέκνοις σου
 ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι τάδε λέγει Κύριος ὁ
 Θεός Ἰσραήλ. Ἡ ὕδρῳ τοῦ ἀλεύρου οὐκ
 ἐκλείψει καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ
 ἐλαττονήσει ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τὸν
 Θεὸν ὑετὸν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ
 ἐπορεύθη ἡ γυνή, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ ῥῆμα
 Ἥλιου, καὶ ἦσθιεν αὐτὸς καὶ αὐτή, καὶ τὰ τέκνα
 αὐτῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ ὕδρῳ τοῦ
 ἀλεύρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ
 ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήθη, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου,
 ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἥλιου. Καὶ ἐγένετο μετὰ
 τὰ ῥήματα ταῦτα, καὶ ἠρρώστησεν ὁ υἱὸς τῆς
 γυναικός, τῆς κυρίας τοῦ οἴκου, καὶ ἡ ἀρρωστία
 αὐτοῦ κραταῖα σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν
 αὐτῷ πνεῦμα. Καὶ εἶπεν ἡ γυνή πρὸς Ἥλιου· τί
 ἐμοὶ καὶ σοί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἰσηλθες πρὸς
 με τοῦ ἀναμνήσαι τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ
 θανατῶσαι τὸν υἱόν μου; Καὶ εἶπεν Ἥλιος πρὸς
 αὐτήν· δός μοι τὸν υἱόν σου. Καὶ ἔλαβεν αὐτὸν

λίγο λάδι στό δοχεῖο μου· καὶ νά, μαζεύω δύο ξυλαρά-
 κια, καὶ θά ἐπιστρέψω στό σπίτι μου, καὶ θά τό κάνω
 λαγάνα γιά τόν ἑαυτό μου καὶ τὰ παιδιά μου, καὶ θά τό
 φᾶμε καὶ μετὰ θά πεθένομε ἀπό τὴν πείνα. Καὶ εἶπε ὁ
 Ἥλιος πρὸς αὐτήν, ἔχε θάρρος, πήγαινε καὶ κάνε ὅπως
 εἶπες, ἀλλά κάνε ἀπ' αὐτό μιά μικρὴ λαγάνα γιά μένα
 πρώτα καὶ φέρε μού την, καὶ γιά σένα καὶ τὰ παιδιά
 σου θά κάνεις τελευταῖα· διότι αὐτά λέγει ὁ Κύριος, ὁ
 Θεός τοῦ Ἰσραήλ. Τό πιθάρι μέ τό ἀλεύρι δέν θά
 ἀδειᾶσει, καὶ τό δοχεῖο μέ τό λάδι δέν θά λιγοστεύει,
 μέχρι τὴν ἡμέρα, πού θά δώσει ὁ Θεός βροχὴ ἐπάνω σέ
 ὅλη τὴ γῆ. Καὶ πῆγε ἡ γυναῖκα καὶ ἔκανε, ὅπως εἶπε ὁ
 Ἥλιος, καὶ ἔτρωγε ὁ ἴδιος καὶ ἐκείνη καὶ τὰ παιδιά της.
 Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τό πιθάρι μέ τό ἀλεύρι δέν
 ἄδειασε, καὶ τό δοχεῖο τοῦ λαδιοῦ δέ λιγότεψε σύμ-
 φωνα μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου πού εἶπε διά μέσου τοῦ
 Ἥλια. Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτά ἀρρώστησε ὁ υἱὸς τῆς γυναι-
 κας, τῆς ιδιοκλήτριας τοῦ σπιτοῦ, καὶ ἡ ἀρρώστεια του
 ἦταν πολύ δυνατὴ, ἕως ὅτου δέν τοῦ ἔμεινε ψυχὴ (πέ-
 θανε). Καὶ εἶπε ἡ γυναῖκα στόν Ἥλια· Τί σχέση (σύ-
 γκριση) ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' ἐμένα κι ἐσένα, ἄνθρωπε
 τοῦ Θεοῦ; ἦλθες σ' ἐμένα, γιά νά ὑπενθυμίσεις στό
 Θεό τίς ἀμαρτίες μου, καὶ νά θανατώσει τό γιό μου;
 Καὶ ὁ Ἥλιος τῆς εἶπε· δός μοι τόν γιό σου. Καὶ τόν
 ἐπῆρε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, καὶ τόν ἀνέβασε στό
 ἀνώγειο, ἐκεῖ ὅπου ἔμενε ὁ ἴδιος, καὶ τόν ξάπλωσε στό
 κρεβάτι του. Κι ἐφώνηξε δυνατὰ προσευχόμενος ὁ
 Ἥλιος καὶ εἶπε· Ἀλλοίμονο, Κύριε! Αὐτόπτης μάρτυρας
 τῆς δυστυχίας τῆς χήρας πού μέ φιλοξενεῖ εἶμαι ἐγώ!

ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶν, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καὶ ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν· Οἴμοι! Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκάκωσας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς! Καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον, καὶ εἶπε. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ ἀνεβόησε τὸ παιδάριον, καὶ ἤκουσε Κύριος ἐν φωνῇ Ἡλιοῦ, καὶ ἐπεστράφη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου πρὸς ἔγκατον αὐτοῦ, καὶ ἔζησε. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας τὸ παιδάριον, καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερώου εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· Βλέπε, ζῆ ὁ υἱός σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλιοῦ. Ἴδου τοῦτο ἔγνωκα, ὅτι σὺ ἄνθρωπος εἶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Βασιλειῶν Γ'. (ΙΗ'. 1, 17-45, ΙΘ'. 1-10, 15-16).

Ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Θεοσβίτην ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τρίτῳ, λέγον. Πορεύθητι, καὶ ὄφθητι τῷ Ἀχαάβ, καὶ δώσω τὸν υἱὸν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἀχαάβ τὸν Ἡλιοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ εἶ αὐτὸς ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραήλ; Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλ' ἡ σὺ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς σου, ἐν τῷ

Θά ἐπιτρέψεις Ἐσὺ νὰ πεθάνει τελικὰ τὸ παιδί της! Καὶ φύσηξε τρεῖς φορές στό πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἐπικαλέσθηκε τὸν Κύριο, καὶ εἶπε. Κύριε καὶ Θεέ μου, ἄς ἐπιστρέψει λοιπὸν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μέσα του. Καὶ ἔτσι ἔγινε, καὶ φώναξε τὸ παιδί δυνατὰ· ἄκουσε δηλαδή ὁ Κύριος τὴν προσευχὴ τοῦ Ἡλία, καὶ ἐπέστρεψε ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ στὰ ἔγκατά του (μέσα στό σῶμα του) καὶ ἀναστήθηκε. Καὶ πῆρε ὁ Ἡλίας τὸ παιδί, καὶ τὸ κατέβασε ἀπὸ τὸ ἀνώγειο στό σπίτι, καὶ τὸ ἔδωσε στὴ μητέρα του, καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας· Βλέπε, ζεῖ τὸ παιδί σου. Καὶ εἶπε ἡ γυναίκα στὸν Ἡλία· Νά, πείσθηκα ἀπόλυτα, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ ἀληθινὸς λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι στό στόμα σου.

Βασιλειῶν Γ'. (ΙΗ'. 1, 17-45, ΙΘ'. 1-10, 15-16).

Μίλησε ὁ Κύριος στὸν Ἡλία ἀπὸ τῆ Θεσβη κατὰ τρίτο ἔτος λέγοντας. Πήγαινε καὶ παρουσιάσου στὸν Ἀχαάβ, καὶ θά στείλω τὴ βροχὴ ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ μόλις εἶδε ὁ Ἀχαάβ τὸν Ἡλία τοῦ εἶπε· Ἐσὺ εἶσαι αὐτὸς πού διαστρέφεις τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό; Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας. Δέν διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ἀλλὰ ἐσὺ καὶ ἡ πατρικὴ σου οἰκογένεια, διότι ἐγκαταλείψατε τὸν Κύριο τὸ Θεὸ μας καὶ ἀκολουθήσατε τὸ Βάαλ. Καὶ

καταλιμπάνειν ὑμᾶς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπορεύθητε ὀπίσω τοῦ Βάαλ. Καὶ νῦν ἀπόστειλον, καὶ συνάθροισον πρὸς με πάντα, Ἰσραὴλ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον, καὶ τοὺς προφήτας τοῦ Βάαλ, τετρακοσίους καὶ πενήντα, καὶ τοὺς προφήτας τῶν ἄλσων τετρακοσίους, ἐσθίοντας τράπεζαν Ἰεζάβελ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἀχαάβ εἰς πάντα Ἰσραὴλ, καὶ ἐπισυνήγαγε πάντας τοὺς προφήτας εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἡλιοῦ. Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ὑμῶν; Εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ, εἰ δὲ ὁ Βάαλ αὐτός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς τὸν λαόν. Ἐγὼ ὑπολέλειμμαι προφήτης τοῦ Κυρίου μονώτατος, καὶ οἱ προφήται τοῦ ἄλλου σφόδρα πολλοί. Δότωσαν οὖν ἡμῖν δύο βόας καὶ ἐκλεξάσθωσαν ἑαυτοῖς τὸν ἕνα, καὶ μελισάτωσαν, καὶ ἐπιθέτωσαν ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθέτωσαν. Καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸν βουὴν τὸν ἄλλον, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῶ. Καὶ βοᾶτε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὑμῶν καὶ ἐγὼ ἐπικαλέσομαι ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου. Καὶ ἔσται ὁ Θεὸς ὃς ἂν ἀκούσῃ ἐν πυρὶ, οὗτος Θεός. Καὶ ἀπεκρίθη πᾶς ὁ λαὸς καὶ εἶπε· καλὸν τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησας σήμερον. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ τοῖς προφήταις τῆς αἰσχύνης. Ἐκλέξασθε ἑαυτοῖς τὸν μόσχον τὸν ἕνα, καὶ ποιήσατε πρῶτοι, καὶ ἐπικαλεῖσθε ἐν ὀνόματι

τώρα στείλει καὶ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτες (τοὺς ἐκπροσώπους τους) στοῦ Καρμήλιο ὄρος καὶ τοὺς τετρακοσίους πενήντα ψευδοπροφῆτες τοῦ Βάαλ, καὶ τοὺς τετρακοσίους ψευδοπροφῆτες τῶν δαυλλίων, πού τρώγουν στοῦ τραπέζι τῆς Ἰεζάβελ (τῆς βασιλίσσας). Καὶ ἔστειλε ὁ Ἀχαάβ ἀπεσταλμένους καὶ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς ψευδοπροφῆτες στοῦ Καρμήλιο ὄρος. Καὶ εἶπε σ' αὐτούς ὁ Ἡλίας. Μέχρι πότε θά κουτσαίνετε ἐσεῖς καὶ ἀπὸ τὰ δύο πόδια σας; Ἐάν ὁ Κύριος μας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, λατρέψτε αὐτόν· ἐάν εἶναι ὁ Βάαλ ὁ ἀληθινὸς Θεός, λατρέψτε αὐτόν. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας στοῦ λαό. Ἐγὼ ἔχω ἀπομείνει μόνος ἀπὸ τοὺς Προφῆτες τοῦ Κυρίου, ἐνῶ οἱ ψευδοπροφῆτες τῶν δαυλλίων εἶναι πάρα πολλοί. Ἄς μᾶς δώσουν λοιπὸν δύο μοσχάρια· καὶ ἄς διαλέξουν τὸ ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό τους, καὶ ἄς τὸ τεμαχίσουν καὶ ἄς τὸ βάλουν στοῦ βωμό ἐπάνω στὰ ξύλα, ἀλλὰ δὲν θά βάλουν φωτιά. Καὶ ἐγὼ θά κάνω τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἄλλο μοσχάρι, καὶ δὲν θά βάλω φωτιά. Καὶ ἐπικαλεσεῖτε δυνατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σας, καὶ ἐγὼ θά ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου. Καὶ ὁ Θεός, πού θά ἀκούσει ρίχνοντας φωτιά, αὐτός θά εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Καὶ ἀποκρίθηκαν ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ εἶπαν· Εἶναι καλὸς ὁ λόγος πού μᾶς εἶπες σήμερα. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας στοὺς ψευδοπροφῆτες τῆς ντροπῆς. Διαλέξτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας σας τὸ ἕνα μοσχάρι καὶ κάνετε τὰ σχετικά πρῶτοι, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ σας, ἀλλὰ μὴ βάλετε φωτιά. Καὶ πῆραν τὸ μοσχάρι καὶ ἔκαναν ἔτσι, καὶ ἐπικαλοῦνταν τὸ ὄνομα τοῦ Βάαλ ἀπὸ τὸ

θεοῦ ὑμῶν, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῆτε. Καὶ ἔλαβον τὸν μόσχον, καὶ ἐποίησαν οὕτω, καὶ ἐπεκάλουν τὸ ὄνομα τοῦ Βάαλ ἐκ πρωΐας ἕως μεσημβρίας, λέγοντες· ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Βάαλ, ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις, καὶ διέτρεχον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, οὐ ἐποίησαν. Καὶ ἐγένετο μεσημβρία, καὶ ἐμυκτήρισεν αὐτοὺς Ἡλιὸς ὁ Θεσβίτης, καὶ εἶπεν· Ἐπικαλεῖσθε ἐν φωνῇ μεγάλη, ὅτι ἀδολεσχία ἐστὶ τῷ Θεῷ ὑμῶν. Καὶ ἐγένετο, ὡς ὁ καιρὸς ἔστη τοῦ ἀναβῆναι τὴν θυσίαν, καὶ οὐκ ἦν, ἐλάλησεν Ἡλιὸς ὁ Θεσβίτης πρὸς τοὺς προφήτας τῶν προσοχθισμάτων, λέγων. Μετάστητε ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸ ὀλοκαύτωμά μου. Καὶ εἶπεν Ἡλιὸς πρὸς τὸν λαόν· πρὸς με· καὶ προσήγαγε πρὸς αὐτὸν πᾶς ὁ λαός. Καὶ ἔλαβεν Ἡλιὸς δώδεκα λίθους κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν Κύριος, λέγων· Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου. Καὶ ᾠκοδόμησε τοὺς λίθους, καὶ ἰάσατο τὸ θυσιαστήριον Κυρίου τὸ κατεσκαμμένον, καὶ ἐποίησε θαλαά, χωροῦσαν δύο μετροῦσας σπέρματος κύκλωθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἐπέθηκε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὃ ἐποίησε, καὶ ἐμέλισε τὸ ὀλοκαύτωμα, καὶ ἐπέθηκεν εἰς τὰς σχίδακας, καὶ ἐστοίβασεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπεν Ἡλιὸς· Λάβετε μοι δύο ὑδρίας ὕδατος, καὶ ἐπιχεέτωσαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐπὶ τὸ

πρωῖ μέχρι τὸ μεσημέρι λέγοντας· ἐπάκουσέ μας, Βάαλ, ἐπάκουσέ μας· καὶ δὲν τοὺς ἄκουσε ὁ Βάαλ οὔτε τοὺς ἀπάντησε· καὶ ἔτρεχαν γύρω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον (τὸ βωμό) πού ἔκαναν. Καὶ ἔγινε μεσημέρι, καὶ τοὺς περιγέλασε ὁ Ἡλίας ἀπὸ τῆ Θεσβη καὶ εἶπε. Ἐπικαλεσθῆτε μέ δυνατώτερη φωνή διότι κάποια ἀπασχόληση θά ἔχει ὁ θεός σας. Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα, πού θά προσφερόταν ἡ ἀπογευματινὴ θυσία στό Θεό, καὶ δὲν ἦλθε ἀπάντηση, μίλησε ὁ Ἡλίας ὁ Θεσβίτης στοὺς ψευδοπροφῆτες τῶν εἰδώλων λέγοντας. Παραμερίστε τώρα ἀπὸ ἐδῶ, γιὰ νά προετοιμάσω κι ἐγὼ τὴ θυσία μου. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ. Πλησιάστε κοντά μου· καὶ πλησίασαν σ' αὐτόν ὅλοι. Καὶ πῆρε ὁ Ἡλίας δώδεκα λίθους σύμφωνα μέ τὸν ἀριθμὸ τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπως εἶπε σ' αὐτόν ὁ Κύριος, πού εἶπε στόν Ἰακώβ, Ἰσραὴλ θά εἶναι τὸ ὄνομά σου. Καὶ ἔκτισε τοὺς λίθους, καὶ ἀνοικοδόμησε τὸ θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου, πού εἶχε καταστραφεῖ. καὶ ἔκανε τάφρο (αὐλάκι) γύρω ἀπὸ τὸν βωμό, πού χωροῦσε περίπου εἴκοσι ἕξι λίτρα νεροῦ. Καὶ τοποθέτησε τὰ σχισμένα ξύλα ἐπάνω στό θυσιαστήριον, πού ἔκανε· καὶ τεμάχισε τὸ θυσιαζόμενο ζῶο, καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω στά ξύλα, καὶ τὰ τακτοποίησε ἐπάνω στό θυσιαστήριον. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας. Φέρτε μου τέσσερις στάμνες μέ νερό, καὶ ἄς τίς χύσουν ἐπάνω στό θυσιαστήριον καὶ στό θυσιαζόμενο ζῶο καὶ στά ξύλα. Καὶ εἶπε· Ἐπαναλάβετε το γιὰ δευτέρη φορὰ· Καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἔκαναν γιὰ δευτέρη φορὰ. Ἐπαναλάβετε το γιὰ τρίτη φορὰ, καὶ τὸ ἔκαναν γιὰ τρίτη φορὰ. Καὶ

όλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας. Καὶ εἶπε. Δευτερώσατε, καὶ ἐδευτέρωσαν. Τρισσεύσατε, καὶ ἐτρίσσευσαν. Καὶ διεπορεύετο τὸ ὕδωρ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὴν θαλαᾶ ἔπλησεν ὕδατος, καὶ ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε. Κύριε ὁ Θεός, Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί. Καὶ γνώτωσαν ὁ λαὸς οὗτος, ὅτι σὺ εἶ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, καὶ ἐγὼ δούλος σός, καὶ διὰ σὲ πεποίηκα ταῦτα πάντα, καὶ σὺ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὸ ὄλοκαύτωμα καὶ τὰς σχίδακας, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ θαλαᾶ, καὶ τοὺς λίθους, καὶ τὸν χοῦν ἐξέλειξε τὸ πῦρ. Καὶ ἔπεσε πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ εἶπον. Ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός. Καὶ εἶπε Ἡλιοῦ πρὸς τὸν λαόν· συλλάβετε τοὺς προφήτας τοῦ Βάαλ, μηδεὶς σωθήτω ἐξ αὐτῶν. Καὶ συνέλαβον αὐτούς, καὶ κατήγαγεν αὐτοὺς Ἡλιοῦ εἰς τὸν χειμάρρουν Κισσῶν, καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ μετὰ ταῦτα τῷ Ἀχαάβ. Φωνὴ ποδῶν τοῦ ὑετοῦ. Ζεῦξον τὸ ἄρμα σου καὶ κατάβηθι, μὴ καταλάβῃ σε ὁ ὑετός. Καὶ Ἡλιοῦ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Κάρμηλον, καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἔθηκε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ ἠῤῥατο πρὸς Κύριον. Καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασεν ἐν νεφέλαις, καὶ πνεύματι, καὶ

ἔτρεχε τὸ νερὸ γύρω ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ γέμισε τὴν τάφρον μὲ νερὸ· καὶ προσευχήθηκε ὁ Ἡλίας μὲ δυνατὴ κραυγὴ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε. Κύριε, Θεέ, τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, ἐπάκουσέ με σήμερα ρίχνοντας φωτιά. Καὶ ἄς γνωρίσουν ὁ λαὸς αὐτός, ὅτι ἐσύ εἶσαι μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ καὶ ἐγὼ εἶμαι δούλος δικός σου, καὶ ὅτι γιὰ σένα ἔκανα ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα, καὶ ἐσύ ἔστρεψες τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ πίσω σ' ἐσένα. Καὶ ἔπεσε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου, καὶ κατέφαγε τὰ τεμάχια τοῦ θυσιαζομένου ζώου, καὶ τὰ ξύλα καὶ τὸ νερὸ καὶ τίς πέτρες, καὶ ἔγλυψε ἀκόμη καὶ τὸ χῶμα ἢ φωτιά. Καὶ ἔπεσε ὅλος ὁ λαὸς στό ἔδαφος καὶ προσκύνησε καὶ εἶπαν. Ἀληθινὰ ὁ Κύριος ὁ Θεός μας αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας στό λαόν· συλλάβετε τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, νά μὴ σωθεῖ κανεὶς ἀπ' αὐτούς. Καὶ τοὺς συνέλαβαν, καὶ τοὺς κατέβασε ὁ Ἡλίας στό χειμάρρο Κισσῶν, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐθανάτωσε. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ στόν Ἀχαάβ. Ἀκούεται ὁ θόρυβος ἀπὸ τῆ βροχῆ πού ἔρχεται. Ζέψε τὸ ἄρμα σου καὶ κατέβα, γιὰ νά μὴ σέ προλάβει ἡ βροχῆ. Καὶ ὁ Ἡλίας ἀνέβηκε ἐπάνω στόν Κάρμηλο, καὶ ἔσκυψε στή γῆ, καὶ ἔβαλε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στά γόνατά του, καὶ προσευχήθηκε πρὸς τὸν Κύριο. Καὶ ὁ οὐρανός ἐσκοτείνιασε μὲ σύννεφα καὶ ἄνεμο, καὶ ἔπεσε μεγάλη βροχῆ. Καὶ προχωροῦσε ὁ Ἀχαάβ πρὸς τὴν πόλη Ἰεζράελ. Καὶ ἀνήγγειλε ὁ Ἀχαάβ στήν Ἰεζάβελ τὴ γυναῖκα του ὅλα ὅσα ἔκανε ὁ Ἡλίας καὶ ἔστειλε ἡ Ἰεζάβελ ἀπεσταλμένο στόν Ἡλία καὶ εἶπε· Αὐριο θά

ἐγένετο ὑετός μέγας. Καὶ ἐπορεύετο Ἀχαάβ ἕως Τεσράελ. Καὶ ἀνήγγειλεν Ἀχαάβ Ἰεζάβελ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ πάντα, ὅσα ἐποίησεν Ἡλιοῦ, καὶ ἀπέστειλεν Ἰεζάβελ πρὸς Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν· Αὐριον θύσομαι τὴν ψυχὴν σου ὡς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἤκουσεν Ἡλιοῦ καὶ ἐφοβήθη. Καὶ ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται εἰς Βηρσαβεέ, γῆν Ἰούδα καὶ ἀφήκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας καὶ ἦλθε, καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἄρκευθου, καὶ ἐκοιμήθη καὶ ὑπνώσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν. Καὶ ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἐπέβλεψεν Ἡλιοῦ, καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης, καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἤψατο αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἀνέστη καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη, ἐν τῇ ἰσχυί τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ. Καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ. Καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπε· τί σὺ ἐνταῦθα; Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ. Ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, τὰ θυσιαστήριά σου

παραδώσω τὴ ζωὴ σου σὲ θάνατο, ὡς ἓνα ἀπὸ τῶν ἱερείων τοῦ Βάαλ. Καὶ τότε ἄκουσε ὁ Ἡλίας καὶ φοβήθηκε. Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφυγε, ὅπου τὸν παρακινούσε ἡ ψυχικὴ ὁρμή του, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν Βηρσαβεέ, ποῦ ἦταν εἰς τὴν περιοχὴ τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἀφήκε ἐκεῖ τὸ παιδί ποῦ τὸν ὑπηρετοῦσε. Καὶ αὐτὸς προχώρησε εἰς τὸν ἔρημο δρόμο μιᾶς ἡμέρας, καὶ ἦλθε καὶ κάθισεν ὑποκάτω ἀπὸ μίαν ἄρκευθον (θαμνοειδὴ κέδρον), καὶ ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ φυτό. Καὶ νῆ, κάποιος τὸν ἄγγιξε καὶ τοῦ εἶπε· σῆκω, φάγε καὶ πίε, διότι εἶναι πολὺς ὁ δρόμος ποῦ θὰ διανύσεις. Καὶ πρόσεξε ὁ Ἡλίας, καὶ νῆ, κοντὰ εἰς τὸ κεφάλι του ἦταν μίαν λαγάναν ἀπὸ κριθᾶρι καὶ ἓνα δοχεῖο μὲ νερό. Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ γύρισε καὶ κοιμήθηκε πάλι. Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου γιὰ δευτέρην φορά καὶ τὸν ἄγγιξε καὶ τοῦ εἶπε· σῆκω φάγε καὶ πίε, διότι ἔχεις πολὺ δρόμο μπροστὰ σου. Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ περιπάτησε μὲ τὴ δύναμιν ἐκείνου τοῦ φαγητοῦ σαράντα ἡμέρας καὶ σαράντα νύκτες μέχρι τοῦ ὄρους Χωρήβ. (Τὸ Σινᾶ εἶναι μίαν κορυφὴν τοῦ Χωρήβ). Καὶ μῆνεν ἐκεῖ ἐν μιᾷ σπηλιᾷ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ. Καὶ ξαφνικὰ τοῦ μίλησε ὁ Κύριος καὶ τοῦ εἶπε· γιατί εἰσαι ἐδῶ Ἡλίας; Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας. Μεγάλος ζῆλος μὲ κατέλαβε γιὰ σέ-να τὸν Κύριον τὸν Παντοκράτορα, διότι οἱ Ἰσραηλίτες ἐγκατέλειπον τὴν διαθήκην σου, τὰ θυσιαστήριά σου τὰ κατέστρεψαν, καὶ τοὺς Προφῆτες σου τοὺς θανάτωσαν μὲ μαχαίρι, καὶ ἐγὼ ἔμεινα ὀλομόναχος, καὶ ζητοῦν νῆ μου πάρουν τὴν ψυχὴν μου. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Πήγαινε, βάδισε τὸν δρόμον σου μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ

κατέσκαψαν καὶ τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου, καὶ ἦξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ, καὶ χρίσεις τὸν Ἐλισαιὲ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, εἰς προφήτην.

Βασιλειῶν Γ'. (ΙΘ'. 19-20).

Βασιλειῶν Δ'. (Β'. 1-14).

Ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εὕρισκει Ἡλιοῦ τὸν Ἐλισαιὲ υἱὸν Σαφάτ. Καὶ αὐτὸς ἠροστρία ἐν βουσί. Καὶ ἀπῆλθεν Ἡλιοῦ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπέριψε τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καὶ κατέλιπεν Ἐλισαιὲ τοὺς βόας καὶ ἔδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ, καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ ἀνάγειν τὸν Κύριον Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπορεύθη Ἡλιοῦ καὶ Ἐλισαιὲ ἐν Γαλάλοις. Καὶ εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἐλισαιέ. Κάθου δὴ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ. Ζῆ Κύριος καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι· καὶ πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προφητῶν ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν, ἀμφοτέροι δὲ ἔστησαν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καὶ εἴλησεν αὐτήν, καὶ ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἐνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ διέβησαν ἀμφοτέροι διὰ ξηρᾶς. Καὶ

δρόμο τῆς ἐρήμου τῆς Δαμασκοῦ, καὶ θά χρίσεις τὸν Ἐλισαιῶ, τὸ γιό τοῦ Σαφάτ Προφήτη ἀντὶ γιὰ σένα.

Βασιλειῶν Γ'. (ΙΘ'. 19-20).

Βασιλειῶν Δ'. (Β'. 1-14).

Τὴν ἄλλη ἡμέρα εὕρισκει ὁ Ἡλίας τὸν Ἐλισαιῶ, τὸν γιό τοῦ Σαφάτ, καὶ αὐτὸς ὀργωνε μὲ βόδια. Καὶ τὸν πλησίασε ὁ Ἡλίας, καὶ ἔρριξε τὴ μηλωτὴ του (τὴν προβιά του) ἐπάνω του. Καὶ ἐγκατέλειψε ὁ Ἐλισαιῶς τὰ βόδια καὶ ἀκολούθησε τὸν Ἡλία, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβάσει ὁ Κύριος τὸν Ἡλία πρὸς τὸν οὐρανὸ μέσα σὲ ἀνεμοστρόβιλο, προχώρησε ὁ Ἡλίας καὶ ὁ Ἐλισαιῶς στὰ Γάλαλα. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας στὸν Ἐλισαιῶ· Κάθισε λοιπὸν ἐδῶ, διότι ὁ Κύριος μὲ ἔστειλε, νὰ πάω, μέχρι τὸν Ἰορδάνη. Καὶ εἶπε ὁ Ἐλισαιῶς· Ὀρκίζομαι στὸν ζωντανὸ Κύριο καὶ στή ζωὴ σου, ὅτι δὲν θὰ σέ ἐγκαταλείψω. Καὶ προχώρησαν καὶ οἱ δύο. Καὶ πενήντα ἀπὸ τὴν ὀμάδα τῶν Προφητῶν ἦλθαν καὶ στάθηκαν ὀρθοὶ ἀπέναντί τους ἀπὸ μακριά. Καὶ οἱ δύο (Ἡλίας καὶ Ἐλισαιῶς) στάθηκαν στήν ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη. Κι ἐπῆρε ὁ Ἡλίας τὴ μηλωτὴ του (τὴν προβιά του), καὶ τὴν περιτύλιξε, αἰ χτύπησε μὲ αὐτὴν τὰ νερά, καὶ χωρίσθηκε τὸ νερὸ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, καὶ πέρασαν καὶ οἱ δύο διὰ ξηρᾶς. Καὶ ὅταν πέρασαν, εἶπε ὁ Ἡλίας στὸν Ἐλισαιῶ. Ζήτησέ

ἐγένετο, ὡς διηλθον, εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἐλισαίῃ. Αἴτησόν με τί ποιήσω σοι, πρὶν ἀναληφθῆναι με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ἐλισαίῃ· γενηθήτω δὴ τὸ πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δισσωῶς ἐπ' ἐμέ. Καὶ εἶπεν Ἡλίας, ἐσκήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν ἐὰν ἴδῃς με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοι οὕτως, ἐὰν δὲ μὴ ἴδῃς, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλούντων, καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρός καὶ ἵπποι πυρός, καὶ διεχώρισεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ἡλίας ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἐλισαίῃ ἐώρα, καὶ αὐτὸς ἐβόα· Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραήλ, καὶ ἵππεὺς αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκ ἔτι. Καὶ ἐκράτησεν Ἐλισαίῃ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ Ἐλισαίῃ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν Ἐλισαίῃ καὶ ἔστη ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλαβεν Ἐλισαίῃ τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα καὶ οὐ διηρέθη. Καὶ εἶπεν Ἐλισαίῃ. Ποῦ δὴ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφῶ; Καὶ οὕτως ἐπάταξε τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καὶ διηρέθη τὰ ὕδατα καὶ διηλθε διὰ ξηρᾶς.

Ἐκτενής . Κεφαλοκλισία.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ὁ πρὸ συλλήψεως ὦν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ

μου, τί δῶρο νά σοῦ κάνω, πρὶν ἀναληφθῶ ἀπὸ προστά σου. Καὶ εἶπε ὁ Ἐλισσαῖος· νά γίνει τό πνευματικὸ χάρισμα, πού εἶναι σ' ἐσένα διπλό σ' ἐμένα. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας πολὺ μεγάλο τό αἴτημά σου. Ὅμως ἂν μέ δεῖς νά ἀναλαμβάνομαι ἀπὸ σένα, θά γίνει ἔτσι, ἐὰν ὁμως δέν μέ δεῖς, δέν θά γίνει. Κι ἐνῶ προχωροῦσαν αὐτοὶ καὶ συνομιλοῦσαν, ξαφνικὰ ἐφανίσθηκε πύρινο ἄρμα καὶ πύρινα ἄλογα καὶ χώρισαν τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ ἀναλήφθηκε ὁ Ἡλίας μέ ἀνεμοστρόβιλο πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὁ Ἐλισσαῖος ἔβλεπε κι ἐφώναζε· Πάτερ, Πάτερ, ἦσουν τό ἄρμα τοῦ Ἰσραήλ καὶ τό ἵππικό του, πού τὸν ἔσωζε, τώρα τί θά γίνει; καὶ δέν εἶδε πλέον. Καὶ ἔπιασε ὁ Ἐλισσαῖος τό ἱμάτιό του (τό ἐπανωφόρι του) καὶ τό ἔσχισε στά δύο. Καὶ σήκωσε ὁ Ἐλισσαῖος τὴν μηλωτὴν τοῦ Ἡλίου, πού ἔπεσε ἐπάνω του, καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἐλισσαῖος, καὶ στάθηκε στήν ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη. Καὶ πῆρε ὁ Ἐλισσαῖος τὴν προβιά τοῦ Ἡλίου, πού ἔπεσε ἐπάνω του, καὶ χτύπησε τὰ νερά, ἀλλά δέν χωρίσθηκαν. Καὶ εἶπε ὁ Ἐλισσαῖος· Ποῦ εἶναι λοιπόν τώρα ὁ Θεὸς τοῦ Ἡλίου; Ποῦ εἶναι; Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ χτύπησε τὰ νερά γιὰ δευτέρη φορὰ, καὶ πέρασε διὰ ξηρᾶς.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Αὐτὸς πού ἦταν ἡγιασμένος πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψη, ὁ Ἄγγελος μέ σῶμα, ὁ πύρινος νοῦς, ὁ ἐπουράνιος

ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλέορτους, πανηγυρίσαι τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ. Οὐ ταῖς πρέσβειαις διαφύλαξον, τὸν λαόν σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοῦ δολίου ἀνενόχλητον.

Στίχ. Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

Ὁ οὐρανόφρων Ἡλίας ὁ Προφήτης, θεώμενος ἅπαντα ἀπὸ Κυρίου Θεοῦ, τὸν Ἰσραὴλ ἐκπορνεύσαντα, καὶ τοῖς εἰδώλοις, προστετηκότα ζήλω πυρούμενος, νεφέλας συνέστειλε, καὶ γῆν ἐξήρανε, καὶ οὐρανοὺς λόγῳ ἔκλεισεν, εἰπὼν, οὐκ ἔσται, σταγῶν ἐν γῆ, εἰ μὴ ἐμοῦ διὰ στόματος. Αὐτὸς ὑπάρχει ἐστιάτωρ νῦν, ὡς ἀφθόνως ἡμῖν παρεχόμενος, ἀνεκλάλητον χάριν, τοῖς πιστῶς αὐτὸν γεραίρουσι.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ὁ τῶν ἀρρήτων ἐπόπτης μυστηρίων, σὺ τὰ Ἰορδάνια ρεῖθρα διέρρηξας, σὺ τὴν ἀπάτην ἐτέφρωσας, τὴν τῶν εἰδώλων, τῆ ἀστραπῆ τῶν θείων ρημάτων σου, σὺ παρανομήσαντα ἤλεγξας ἄνακτα, καὶ ἱερεῖς ἐθανάτωσας, τῆς ἀνομίας, καὶ τὴν θυσίαν εὐχῆ ἐνέπρησας. Καὶ τοὺς φλογώδεις, τοῦ λαοῦ σου νῦν, τῶν

ἄνθρωπος, ὁ θεϊκὸς πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὁ Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, τό θεμέλιο τῶν Προφητῶν, κάλεσε πνευματικὰ σέ στυγκέντρωση τοὺς φιλέορτους, γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἱερὴ μνήμη του. Μὲ τίς δικές του πρεσβεῖες διαφύλαξε τό λαό σου, Χριστέ Θεέ μας, ἀπὸ κάθε βλάβη τοῦ πονηροῦ ἀνενόχλητο.

Στίχ. Μὴν ἀγγίζετε τοὺς χρισμένους ἀπὸ μένα, καὶ μὴ συμπεριφέρεσθε πονηρὰ στοὺς Προφῆτες μου.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας μέ τὰ οὐράνια φρονήματα βλέποντας τὰ πάντα μέ τὴ χάρη τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ, ὅτι δηλαδή ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἔδειξε ἀπιστία στό Θεό καὶ προσκολληθῆκε στά εἰδῶλα, φλεγόμενος ἀπὸ ζῆλο συγκράτησε (ἐμπόδισε) τὰ σύννεφα καὶ ξήρανε τὴ γῆ, καὶ ἔκλεισε μέ λόγο τοὺς οὐρανοὺς λέγοντας· δέν θά πέσει σταγόνα στή γῆ, παρά μόνο μέ τό λόγο μου. Αὐτός εἶναι τώρα ἐστιάτορας (οἰκοδεσπότης), διότι προσφέρει ἀφθονα ἀνέκφραστη χάρη, σ' αὐτοὺς πού μέ πίστη τόν βραβεύουν (τόν ἐγκωμιάζουν).

Στίχ. Ἐσύ εἶσαι αἰώνιος ἱερέας σύμφωνα μέ τὴ τάξη (τόν τρόπο) τοῦ Μελχισεδέκ.

Ἐσύ ὁ θεατῆς τῶν ἀνέκφραστων μυστηρίων ἐσύ διέσχισες τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη· ἐσύ ἀποτέφρωσες τὴν ἀπάτη τῶν εἰδώλων μέ τὴν ἀστραπῆ τῶν θεϊκῶν σου λόγων· ἐσύ ἤλεγξες τό βασιλιά πού παρανόμησε, καὶ θανάτωσες τοὺς ἱερεῖς τῆς ἀνομίας, καὶ ἔκαψες τὴ θυσία μέ τὴν προσευχή. Ἐσύ, Ἡλία, σβῆσε μέ τὴ φωτιά τῆς δικῆς σου πρεσβεῖας τὰ φλογισμένα κάρβουνα τῶν

<p>παθημάτων καὶ θλίψεων ἄνθρακας, Ἡλιοῦ σῆς πρεσβείας τῷ πυρὶ ἐναπομάρανον.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Προφήτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης οὐδέποτε χωρίζη, καὶ ἑκάστῳ ἀσθενοῦντι ἀεὶ παρίστασαι, ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργεγικόν. Σελίς 15,-16). Ἀπολυτικά.</p> <p>Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπὶς, ὁ δεῦτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἄνωθεν καταπέμφας, Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπρούς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ ἀγγέλους ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπιγῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ</p>		<p>παθημάτων καὶ τῶν θλίψεων τοῦ λαοῦ σου.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Προφήτη, κήρυκα τοῦ Χριστοῦ, ποτέ δέν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης, καὶ παραστέκεσαι πάντοτε στὸν καθένα πού ἀσθενεῖ· ἐνῶ λειτουργεῖς ψηλά στὰ οὐράνια, εὐλογεῖς τὴν οἰκουμένην καὶ δοξάζεσαι παντοῦ. Ζήτησε συγχώρηση γιὰ τίς ψυχές μας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε, ἐσὺ ἡ ἀληθινὴ κληματαριά, ἡ ὁποία βλάστησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς, ἐσένα ἱκετεύουμε πρέσβευε, Δέσποινα μαζί μέ τόν Προφήτη καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργεγικό. Σελίδα 15,-16).. Ἀπολυτικά.</p> <p>Ὁ σαρκοφόρος Ἄγγελος, τό θεμέλιο τῶν Προφητῶν, ὁ δεῦτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἀφοῦ ἔρριξε ἀπὸ ψηλά τὴν χάρη στὸν Ἐλισσαῖο, διώχνει ἀσθένειες καὶ καθαρίζει λεπρούς· γι' αὐτό καὶ γιὰ χάρη αὐτῶν πού τὸν τιμοῦν, ἀναβλύζει θεραπείες.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸ προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριο, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτούς πού ζοῦν στή γῆ. Ὁ Θεός νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρὶς σύγχυση, καὶ νά καταδέχεται</p>
---	--	--

ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

20 ΙΟΥΛΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ
ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Φωστήρα παμφαῖ, διφρηλάτην πυρφόρον,
καὶ ἄγγελον σαρκί, ζήλου πνέοντα θείου,
δυσσέβειαν τρέποντα, παρανόμους ἐλέγχοντα,
κορυφαῖόν τε, τῶν Προφητῶν σε συμφώνως
καταγγέλλομεν, μάκαρ θεόπτα Ἡλία· διὸ ἡμᾶς
φρούρησον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον,
ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς
ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ
γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ
βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις
τούς δούλους σου.

Θεῶ δι' ἀρετῆς, ἀκραιφνοῦς ἠκειώθης,
οὐράνιον ζωὴν, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας, ζωὴν δὲ τῆς
χάριτος, κεκτημένος μακάριε, σοῖς φυσῆμασι,
παῖδα θανόντα ἐγείρεις, μένεις δ' ἄφθαρτος,
κρείπτων εἰσέτι θανάτου, Ἡλία θεόπνευστε.

Σταυρό θεληματικά για μᾶς· μέ τόν ὁποῖο (Σταυρό),
ἀφοῦ ἀνέστησε τόν πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπό τό θά-
νατο τίς ψυχές μας.

Απόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελδα 16-17).

20 ΙΟΥΛΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ
ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΗ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα.

Φωστήρα πάμφωτο, πύρινο ἀρματηλάτη, καὶ
Ἄγγελο μέ σάρκα, πού πνέει θεϊκό ζῆλο, πού τρέπει σέ
φυγή τήν ἀσέβεια, πού ἐλέγχει παρανόμους, καὶ
κορυφαῖο τῶν Προφητῶν σέ ἀνακηρύττουμε ὁμόφωνα,
μακάριε Ἡλία, πού εἶδες τό Θεό· γί' αὐτό φρούρησέ
μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Μαρία, πού εἶσαι τό σεβάσμιο δοχεῖο τοῦ Θεοῦ,
ἀνάστησε ἐμᾶς πού πέσαμε σέ χάος φοβερῆς
ἀπογνώσεως καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· διότι ἐσύ
εἶσαι ἡ φυσική σωτηρία τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ βοήθεια
καὶ ἰσχυρή προστασία, καὶ σώζεις τούς δούλους σου.

Οἰκειώθηκες (ἔκανες δικό σου) τόν Θεό μέ ἀκέραια
ἀρετή, ζώντας ἐπάνω στή γῆ οὐράνια ζωή· καὶ κατέχο-
ντας, μακάριε, τή ζωὴ τῆς χάριτος, μέ τό φύσημά σου
ἀναστήνεις τό νεκρό παιδί, καὶ μένεις ἄφθαρτος,
ἀνώτερος ἀκόμη καὶ ἀπό τόν θάνατο, Ἡλία θεόπνευ-

<p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.</p> <p>Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργογικό. Σελίς 34-35).</p> <p>Κανόνες. Ὡιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. (1 Ἰουλίου. Σελίς 154).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἰαδεῖν προσηγμένοι, τῶν Ἡλιοῦ θαυμάτων, τὴν πυρίπνοον δύναμιν, τῆς πυρομόρφου καὶ σεπτῆς, γλώσσης τοῦ Πνεύματος, τὸ σθένος ἐπαξίως ἐπικεκλήμεθα.</p> <p>Ἰλαθι θεοφόρε, καὶ τῆς ἀπόρου γλώσσης, τὸ στενόν τε καὶ δύσηχον, τῆ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐν σοί, Πνεύματος διάνοιξον, καὶ τράνωσον, πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου.</p> <p>Νέμεις τὰ ὑπὲρ φύσιν, τοῖς πειθαρχοῦσι Λόγε, τοῖς σεπτοῖς σου προστάγμασι, καὶ ὑποτάττεις ὑετοῦ, πύλας διὰ Πνεύματος, σθενούμενον τὸν λόγον ἀπεργαζόμενος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p>		<p>στε.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτροκίον.</p> <p>Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού φάνηκες πράγματι Παρθέ- νος καὶ μετὰ τὴ γέννηση, σὲ ἀναγνωρίζουμε ὅλοι, πού καταφεύγουμε μέ πόθο στή δική σου ἀγαθότητα· διότι Ἐσένα ἔχομε οἱ ἁμαρτωλοὶ προστασία· ἐσένα κατέ- χουμε στοὺς πειρασμοὺς σωτηρία, τὴ μόνη παναμόλυ- ντη.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργογικό. Σελίδα 34-35).</p> <p>Κανόνες. Ὡιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. (1 Ἰουλίου. Σελίδα 154).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἐχοντας πρόθεση νὰ ὑμνήσουμε τὴ δύναμη τῶν θαυμάτων τοῦ Ἡλία, πού ἀποπνέει φωτιά, ἐπικαλούμεθα ἐπάξια τὴ δύναμη τῆς πύρινης καὶ σε- βάσμιας γλώσσας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.</p> <p>Γίνε εὐμενῆς, θεοφόρε, καὶ ἄνοιξε τὴ στενότητα καὶ τὴν κακοφωνία τῆς ἀδύνατης γλώσσας μου μέ τὴν ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος πού ὑπῆρχε σ' ἐσένα, καὶ ἀνάδειξέ την μεγαλόφωνη, γιὰ νὰ ὑμνήσω τὰ θαυμά- σιά σου.</p> <p>Ἀπονέμεις (μοιράζεις) τὰ ὑπερφυσικά χαρίσματα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτούς πού πειθαρχοῦν στά σεβα- στά σου προστάγματα, καὶ ὑποτάσσεις σ' αὐτούς τίς πύλες τῆς βροχῆς μέ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δίνοντας δύναμη στό λόγο τους.</p> <p>Θεοτοκίον.</p>
---	--	---

<p>Μόνη εὐλογημένη, τὸ καθαρὸν καὶ θεῖον, τῆς ἀγνεΐας κειμήλιον, τῆς ἀκαθάρτου τῶν παθῶν, κάθαρον ἰλύος με, αἰτουῖσα συγχώρησιν τῶν πταισμάτων μου.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θεΐαις, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.</p> <p>Ἐν τῷ σέ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σέ τεθέαται μάκαρ· διὸ ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ῥῦσαί με πυρὸς αἰωνίζοντος.</p> <p>Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε· διὸ με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θείου πλησθέντα, τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σφζόμενος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.</p> <p>Ἰδιή Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 155-156).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ὡς ἄριστος προφήτα ὁ ἐστιάτωρ, ὁ κόραξι</p>		<p>Μόνη εὐλογημένη, τὸ καθαρὸ καὶ ἅγιο κειμήλιο τῆς ἀγνότητος, καθάρισέ με ἀπὸ τὴν ἀκάθαρτη λάσπη τῶν παθῶν ζητώντας συγχώρηση τῶν πταισμάτων μου.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Τὴ νεκρωμένη ψυχὴ μου ἀναζωογόνησέ την, ὅπως τὸ γιό τῆς χήρας, καὶ λάμπρυνέ την με τίς θεϊκῆς ἀρετές, μακάριε, καὶ ὁδήγησέ με στή ζωή, καὶ ἀνάδειξέ με συμμετοχο τῆς ἀπολαύσεως, ἐμένα πού ἐπιθυμῶ νά σέ ἀπολαμβάνω.</p> <p>Κατὰ τὴ γέννησή σου ὁ πατέρας σου μύηθηκε ἀληθινά σέ πολύ μεγάλο θαῦμα, διότι σέ εἶδε, νά τρέφουσαι μέ φωτιά καὶ νά σπαργανώνουσαι μέ φλόγα, μακάριε· γι' αὐτό μέ τίς παρακλήσεις σου λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά.</p> <p>Ἀφοῦ ἀναδείχθηκες μέγας μέ τίς προσευχῆς σου πρὸς τόν Θεό, μακάριε, ἔδειξες ἀληθινά ὑπερβολικό ζῆλο πάντοτε γιά τόν Κύριο· γι' αὐτό ἐνδυνάμωσέ με, ἀφοῦ γεμίσω μέ θεϊκό ζῆλο, νά πράττω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά νά σέ τιμῶ, ἐπειδή θά σώζομαι.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ ὑπερφυσικός Θεός, Παναμόλυντη, πῆρε σάρκα ἀπό σένα, καὶ φάνηκε γιά μᾶς ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, αὐτόν ἰκέτευε μέ ἐπιμονή, νά σώσει καὶ νά λυτρώσει ἀπό τὴν κόλαση, πάναγνη, ἐμένα, πού ἀμάρτησα παραπάνω ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους.</p> <p>Ἰδιή Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 155-156).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Πόσο καλός εἶναι ὁ ἐστιάτορας, Προφήτη, ὁ ὁποῖος</p>
---	--	---

τελών σοι τὴν πανδαισίαν, ὁ ὀμόνος ἐμπιπλῶν
πᾶν ζῶον εὐδοκίας, ᾧ πάντες κράζομεν. Σὺ εἶ
Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου
Κύριε.

Χάρις τῷ εὐεργέτῃ καὶ κηδεμόνι, τῷ χήρῳ
καὶ Προφήτῃν ἀλληλοτρόφους, ἀρρήτῳ
ἐκτελέσαντι προμηθείᾳ, ᾧ πάντες κράζομεν.
Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου
Κύριε.

Ὁ κλείσας ὀμβροτόκους νεφέλας ὕειν,
τροφῆς ἠπορημένη τῇ Σαραφθία, τὰ λείψανα
τῆς βρώσεως ἀνευδότης, ψεκάζειν ἔδρασας· διὸ
καὶ ἔκραζες. Ὡς οὐκ ἔστιν, Ἅγιος πλὴν σου
Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη παρὰ πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος,
μεγάλων ἠξιώθης καὶ ὑπὲρ φύσιν· Θεὸν γὰρ
τὸν ἀχώρητον πάση κτίσει, ἐν μήτρᾳ ἠνεγκας,
καὶ ἐσωμάτωσας· ὅθεν Θεοτόκον σε πιστεῖ
σέβομεν.

Δεύτερος.

Ἰερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς
ἐκτεινας, ἐνδοξε Προφήτα, ζήλω Θεοῦ
πυρπολούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι τῶν τῆς
αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος πυρός
ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν
μέγιστον, σῶζειν με δυνάμενον, πάσης Μάκαρ

σοῦ προμήθευε τὴν τροφή με κόρακες, ὁ ὁποῖος γεμίζει
κάθε ζωντανό ἀπὸ ἐμπρακτῆ ἀγάπῃ, στὸν ὁποῖο ὅλοι
κράζομε. Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς μας, καὶ δέν ὑπάρχει Ἅγιος
ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Ἀξίζει εὐχαριστία στὸν εὐεργέτη καὶ κηδεμόνα, ὁ
ὁποῖος με ἀνέκφραστη φροντίδα ἔκανε τὸν Προφήτη
καὶ τὴ χήρα, νὰ συντηρεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, στὸν ὁποῖο
ὅλοι κράζομε. Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς μας καὶ δέν ὑπάρχει
Ἅγιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Ἐσὺ πού ἐμπόδισες τὰ σύννεφα πού γεννοῦν τὴ
βροχή νὰ βρέξουν, γιὰ τὴ χήρα ἀπὸ τὰ Σαρεπτά πού
στεροῦνταν ἀπὸ τροφή, ἔκανες νὰ στάζουν (νὰ
ἀνανεώνονται) τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφίμων· γι'
αὐτό καὶ ἔκραζες. Ὅτι δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἐκτός ἀπὸ
σένα, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ μόνη περισσότερο ἀπὸ ὅλους μέσα στοὺς
αἰῶνες κριθῆκες ἄξια γιὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυσικά
πράγματα· διότι κράτησες στή μήτρα σου τὸ Θεό, πού
δέν χωράει σέ ὅλη τὴν κτίση, καὶ τοῦ ἔδωσες σῶμα· γι'
αὐτό μέ πιστῆ σέ σεβόμαστε ὡς Θεοτόκο.

Δεύτερος.

Τοὺς ἱερεῖς τῆς ντροπῆς (τοῦ Βάαλ) τοὺς
ἐθανάτωσες ὡς ἐχθρικούς, ἐνδοξε Προφήτη, πυρπολη-
μένος ἀπὸ ζῆλο Θεοῦ· γι' αὐτό σοῦ κραυγάζω· ἄρπαξέ
με καὶ βγάλε με ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ντροπῆς καὶ ἀπὸ τὴν
αἰῶνια φωτιά.

Ἐσένα προβάλλω ὡς μέγιστο πρεσβευτὴ πρὸς τὸν
Θεό, πού μπορεῖς νὰ με σώσεις, μακάριε, ἀπὸ κάθε κα-

κακώσεως, προσεπικάμφθητι, τῇ ταπεινῇ μου δέησει, καὶ μὴ ὑπερίδης με, παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεὸς σε, ὁ παντουργὸς ἔνδοξε, πάλαι Ἡλίου, δι' ὀρνέου τρέφων Προφήτά σε, ὃν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με, καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος, ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Ἀδιόδευτε πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοι Κόρη, ἄνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα, ἁμαρτιῶν μου τὸν ῥύπον, ὄμβροις τοῦ ἐλέους σου, θεοχαρίτωτε.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα.

Ὡς Προφήτης τοῦ ὄντως θείου φωτός, τοὺς προφήτας τοῦ ψεύδους καταβαλὼν, ἐν τούτῳ διήλεγξας, Ἀχαάβ ἀνομήσαντα, μὴ προσκυνεῖν διδάξας, τῷ Βάαλ πανένδοξε, καὶ εὐχῇ αἰτήσας, ἐξ ὕψους τὰ νάματα· ὅθεν καὶ πυρίνῳ, ἀνελήφθης Ἡλία, ὀχήματι μετάρσιος, διαφορλάτης πρὸς Κύριον· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν...Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς

κοποίησιν· σκύψε σπλαχνικά στήν ταπεινὴ μου δέηση, καὶ μὴ παραβλέψεις ἐμένα πού σέ παρακαλῶ.

Σ' ἐμεγάλυνε παλαιά ὁ Θεὸς πού κάνει τὰ πάντα, ἔνδοξε Ἡλία, τρέφοντάς σε, Προφήτη, μέ ὄρνιο· αὐτόν παρακάλεσε, νά μέ κάνει συμμετοχο στήν αἰώνια ἀπόλαυση καὶ στό μελλοντικό φῶς.

Θεοτοκίο.

Ἀδιαπέραστη πύλη, πού ὀδηγεῖς πρὸς τόν Θεό, σέ παρακαλῶ, Κόρη, ἄνοιξέ μου τίς πύλες τῆς μετανοίας καθαρίζοντας τὴν ἀκαθαρσία τῶν ἁμαρτιῶν μου μέ τὴ βροχὴ τοῦ ἐλέους σου, χαριτωμένη ἀπό τό Θεό.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα.

Ὡς Προφήτης τοῦ ἀληθινὰ θεϊκοῦ φωτός, ἀφοῦ νίκησες τοὺς προφήτες τοῦ ψεύδους, μέ αὐτό τόν τρόπο ἤλεγξες τόν Ἀχαάβ, πού παρανόμησε, διδάσκοντάς τον νά μὴ προσκυνεῖ τό Βάαλ, Πανένδοξε, καὶ ἀφοῦ ζήτησες μέ τὴν προσευχὴ τὰ νερά ἀπό τόν οὐρανό· γι' αὐτό καὶ μέ πύρινο ὄχημα ἀναλήφθηκες, Ἡλία, σάν μετέωρος ἀρματηλάτης πρὸς τόν Κύριο· γι' αὐτό σοῦ φωνάζουμε. Πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά δωρήσει συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην μεταξύ τῶν γυναικῶν πού γέννησες τόν Θεό μέ σάρκα, ὅλες οἱ γεννιές τῶν ἀνθρώπων σέ μακαρίζουμε, διότι ἡ φωτιὰ τῆς Θεότητος σ' ἐσένα κατοίκησε, καὶ θηλάζεις ὡς βρέφος τόν

βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ἰδιὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 157-158).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ῥιζοτόμος μὲν ὤφθης, κακίας σαφῶς Προφήτα, ἀρετῆς δὲ φυτοκόμος· διὸ τιμῶμέν σε.

Ἐλοιδορεῖτο λόγοις σε, χήρα τροφός, τὸν θάνατον Προφήτα, τοῦ παιδὸς τὴν ἔγερσιν ἐπισπεύδουσα.

Ὑπεσημῆνω δόξαν Τριάδος σαφῶς, ἐμπνεύσει τρισαρίθμῳ τῇ μητρὶ τὸν παῖδα ζῶντα δωρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, βότρυν Ἀγνή, τῆς σωτηρίας οἶνον, πᾶσιν ἀναβλύζειν ἐκυοφόρησας.

Δεύτερος.

Κάμπει τὸν σὸν ζῆλον Θεὸς πυρακτούμενον, καὶ πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλῆ, Ἥλιου φυγάδα, γεγεννημένον θεσπέσιε· διὸ σε ἰκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινῶσαν, διαθρέψαι ἐνθίοις χαρίσμασιν.

Κτίστη καὶ Κύριο. γι' αὐτὸ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπάξια δοξάζουμε τὸ πανάγιο τέκνο σου, καὶ ἀπὸ κοινοῦ φωνάζουμε σ' ἐσένα. Πρέσβευε στὸν Υἱό σου καὶ Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού προσκυνοῦν μέ πίστη τὴν ἄσπορη γέννησή σου.

Ἰδιὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 157-158).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Φάνηκες σαφέστατα νά κόβεις τίς ρίζες τῆς κακίας, Προφήτη, καὶ φυτοκόμος (φροντιστής τῶν φυτῶν) τῆς ἀρετῆς· γι' αὐτὸ σέ τιμοῦμε.

Σέ κατηγοροῦσε μέ λόγια, Προφήτη, ἡ χήρα πού σέ συντηροῦσε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της ἐπιταχύνοντας ἔτσι τὴν ἀνάστασή του.

Ὑποδείκνυες μέ σαφήνεια τὴ δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος δωρίζοντας στή μητέρα τὸ παιδί ζωντανό μέ τὸ τριπλό φύσημα.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατάκαρπη κληματαριά κράτησες στά σπλάχνα σου τὸ σταφύλι, τὸ ὁποῖο ἀναβλύζει σέ ὅλους τὸ κρασί τῆς σωτηρίας.

Δεύτερος.

Λυγίζει τὸν πύρινο ζῆλο σου ὁ Θεός, καὶ στέλνει ἐσένα, Ἥλία θαυμάσιε, σέ γυναῖκα χήρα, γιὰ νά τρέφουσαι, ἐσύ πού ἔγινες φυγάς παλαιὰ ἀπὸ ἀπειλή γυναικάς (τῆς Ἰεζάβελ). Γι' αὐτὸ σέ ἰκετεύω, νά θρέψεις μέ θεϊκά χαρίσματα τὴν ψυχὴ μου πού πεινᾷ.

<p>Ἀμαρτιῶν, νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμῖαι, βίου με χειμάζουσι, καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα. Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι, σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.</p> <p>Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ Ἡλιοῦ, Κύριον τῆς δόξης, καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον· σὲ γάρ, ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Μετὰ πασῶν, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ὁσίων ἰκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἀμαρτόντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 159). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Νόμος πατρῶός σε, ὡς πρεσβευτὴν παναληθῆ ἔδειξε, τερατουργόν, ἐκτρέποντα φύσεις, στοιχείων Ἡλιοῦ, καὶ ὄσιον θῦμα, φλογίζοντα νάμασιν.</p> <p>Ἴσχυνας ἄριστα, ὡς ἀληθείας λατρευτῆς Ὅσιε, τῆς ἐναγοῦς προφήτας αἰσχύνης, παμμάκαρ Ἡλιοῦ, σαφῶς ὑπογράψας, Τριάδος τὴν δύναμιν.</p> <p>Λόγῳ τῆς χάριτος, ἱερατεύων Ἡλιοῦ</p>		<p>Φοβερὰ νέφη ἀμαρτιῶν μέ καλύπτουν, τρικυμῖες τοῦ βίου μέ ταλαιπωροῦν, καὶ φυσοῦν φοβερὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου οἱ ἄνεμοι τῆς πονηρίας. Προφήτη πού διακηρύττετε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, γίνε κυβερνήτης μου κατευθύνοντάς με στό λιμάνι τῆς σωτηρίας.</p> <p>Δός μου εὐρωστία ψυχῆς, εὐρωστία σώματος, ἱκετεύοντας τὸν Κύριο τῆς δόξας, πού ἀφαιρεῖ τίς ἀσθένειες ὄλων, μακάριε Ἡλία· καὶ κατευόδωσέ με, νά διασχίζω χωρὶς βλάβη τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου· διότι ἐσένα προβάλλω ὡς καλό μου προστάτη.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Μαζί μέ ὅλες τίς οὐράνιες Δυνάμεις, μαζί μέ ὅλους τοὺς Προφήτες, Κυρία παναμόλυντη, καὶ μαζί μέ τοὺς Μάρτυρες καὶ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ὁσίους, ἰκέτευε, νά ἐπιτύχω τὴ σωτηρία, ἐγὼ πού ἀμάρτησα πολύ, καὶ νά ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴ μελλοντικὴ κόλαση.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 159). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ὁ πατροπαράδοτος νόμος σὲ ἀνέδειξε ὡς πρεσβευτὴ ἀληθέστατο καὶ θαυματουργό, πού μετατρέπει τίς φύσεις τῶν στοιχείων φλογίζοντας (καίγοντας) τὸ ἱερό θῦμα μέ νερά.</p> <p>Ντρόπιασες ἄριστα, Ἄγιε, ὡς λατρευτῆς τῆς ἀληθείας τοὺς προφήτες τῆς σιχαμερῆς ντροπῆς, παμμάκαριστε Ἡλία, ὑπογραμμίζοντας μέ σαφήνεια τὴ δύναμη τῆς Τριάδος.</p> <p>Ὑπηρετώντας ὡς ἱερέας τὸ Λόγο τῆς χάριτος, Ἡλία,</p>
--	--	---

<p>τέθυκας, τοὺς ἱερεῖς, τῶν προσοχθισμάτων, ἀθώοις σου χερσὶ, καθάπερ ποδῆρει, τῷ ζήλω κοσμούμενος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντός Δημιουργὸν κράζομεν. Χαῖρε ἀγνή, χαῖρε ἡ τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν, χαῖρε ἡ χωρήσασα Θεὸν τὸν ἀχώρητον.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Ὀμβροτόκους νεφέλας, εἴργεις πυρακτούμενος ζήλω τῆς πίστεως, ἀλλὰ δέομαί σου· Ἡλιοῦ ἱεραῖς μεσιτεῖαις σου, τὴν φλογμῷ τακεῖσαν τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου θείαις ἐπομβρίαις ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαί με.</p> <p>Ἰερεὺς δεδειγμένος τέθυκας, ἀθώοις σου χερσὶ πανόλβιε, τῶν προσοχθισμάτων, ἱερεῖς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα, ἀλλὰ δέομαί σου, πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας ἀβλαβῆ με Προφήτα συντήρησον.</p> <p>Θαυμαστοῦσαι Προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τὸν ἱερόν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου πάθη συμφλέγοντα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπὶ σέ ὥσπερ ὄμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος, ὃν δυσώπει Κόρη, ἐπομβρίσαι μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας,</p>		<p>θανάτωσες ὡς θυσία τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων μέ τά καθαρὰ χέρια σου στολισμένος μέ τό ζήλο ὡς ἱερατικὴ στολή.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σ' ἐσένα πού γέννησες τόν Χριστό, τόν Δημιουργό τοῦ παντός, κράζουμε. Χαῖρε, ἀγνή· χαῖρε ἐσύ πού ἀνέτειλες σ' ἐμᾶς τό φῶς· χαῖρε ἐσύ πού χώρεσες τόν ἀχώρητο Θεό.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Πυρακτωμένος ἀπό τό ζήλο τῆς πίστεως ἐμποδίζεις τά σύννεφα πού γεννοῦν τή βροχή· Ἀλλά σέ παρακαλῶ, Ἡλία, νά ποτίσεις μέ τίς ἅγιές σου μεσιτεῖες μέ θεϊκές βροχές τήν ψυχὴ μου, πού ἔλιωσε ἀπό τή φλόγα τῶν ἡδονῶν, καί νά μέ σώσεις.</p> <p>Ἀναδεικνυόμενος ἱερέας, μακάριε, θυσιάσες μέ τά καθαρὰ σου χέρια τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων πού ἐνεργοῦσαν τὰ ἄτοπα· ἀλλά σέ παρακαλῶ, Προφήτη, συντήρησέ με ἀβλαβῆ ἀπό κάθε ἀτοπή ἀμαρτία.</p> <p>Ἀναδεικνύεσαι ἀξιοθαύμαστος, Προφήτη, καίγοντας τή θυσία μέ τίς ἱερές ἐπικλήσεις σου, ἀφοῦ ὅλα τά ἐκτέλεσες μέ πίστη· γί' αὐτό ἀκατάπαυστα σέ παρακαλῶ, νά ἀνάψεις στήν καρδιά μου τόν ἱερό πόθο, πού κατακαίει τὰ ὑλόφρονα μου πάθη (τά πάθη τά ἐξαρτημένα ἀπό τήν ὕλη).</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπάνω σ' ἐσένα κατέβηκε ὡς βροχὴ ὁ ὑπερφυσικός Λόγος τοῦ Θεοῦ, αὐτόν ἰκέτευε, Κόρη, νά βρέξει ἐπάνω μου καθαρές σταγόνες κατανύξεως, πού</p>
--	--	---

<p>ἀποπλυνούσας πάντα ῥύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου πανάμωμε. Ὡιδή ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 160-161). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος. Ἴνδαλμα θεοσεβείας, καὶ βίου ἀκραιφνεστάτου, φυτουργὸς ἀγνείας ἐγένου, Ἀγγέλων τε μίμημα θεσπέσιε, Ἥλιου θεοφόρε. Οἷστρός σε προφητοκτόνου, γυναιίου ἐκδειματώσας, τὸν δεσμεῖν καὶ λύειν λαχόντα, ὄμβρων ἐπίβλυσιν θεσπέσιε, Ἥλιου φυγαδεύει.</p> <p>Ἵψωσας γονυπετήσας, νοδς μετάρσιον ὄμμα, δι' ἱκετηρίας ἱερᾶς, λύσιν ποιούμενος, καὶ αὐλακας, γῆς ἐμέθυσας ὄμβρω. Θεοτοκίον. Βάτος σε ἐν τῷ Σιναίῳ, ἀφλέκτως προσομιλοῦσα, τῷ πυρὶ προγράφει Μητέρα, τὴν ἀειπάρθενον, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.</p> <p>Δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωποῦντά σε, Ἥλιου τὸν μέγαν, καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου. Ἀγνείας ὡς φυτουργός, ἀγνὸν ψυχῇ με συντήρησον, ὡς ζηλωτῆς Ἥλιου, ζήλου θείου πλήρωσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι. Νηστεύεις βρώσει μιᾶ, ὀδὸν</p>		<p>ξεπλύνουν κάθε ρῦπο (ἀκαθαρσία) τῶν ἀμέτρητων μου κακῶν, Παναμόλυντη. Ὡιδή ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 160-161). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος. Ἐγινες εἰκόνα θεοσεβείας καὶ ζωῆς γνησιώτατης, καὶ φυτουργός τῆς ἀγνότητος καὶ μίμηση τῶν Ἀγγέλων, θαυμάσιε Ἥλία, πού ἔχεις μέσα σου τό Θεό. Ἡ μανία τῆς γυναίκας, πού θανάτωνε τοὺς Προφήτες τρομοκράτησε ὑπερβολικά, καὶ σέ διώχνει, θαυμάσιε Ἥλία, ἐσένα πού σου παραχωρήθηκε, τό νά δεσμεύεις καὶ νά λύνεις τὴν πτώση τῶν βροχῶν. Γονατίζοντας ὕψωσες τό ὑψηλό βλέμμα τοῦ νοῦ σου μέ τὴν ἱερή προσευχή σου λύνοντας τὴν ἀνομβρία, καὶ χόρτασες μέ βροχή τὰ αὐλάκια τῆς γῆς. Θεοτοκίο. Ἡ βάτος στό Σινᾶ πού βρισκόταν σέ ἐπαφή μέ τὴ φωτιά, χωρὶς νά φλέγεται, προμηνύει ἐσένα τὴν πα- ντοτεινὴ Παρθένο, ὡς Μητέρα ἀνύμφευτη, Θεοτόκε Μαρία.</p> <p>Δεύτερος. Γίνε σπλαχνικός, Σωτήρα, σ' ἐμένα, πού ἔφταιξα ὡς ἄμυαλος πολὺ ἀπέναντί σου, καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν κόλαση πού μέ περιμένει ἐκεῖ, ἔχοντας τὸν μεγάλο Ἥλία νά σέ παρακαλεῖ, καὶ τὴν ἀγνή Μητέρα σου. Ὡς φυτουργός τῆς ἀγνότητος διατήρησέ με ἀγνό στήν ψυχῇ ὡς ζηλωτῆς, Ἥλία, γέμισε μέ θεϊκό ζῆλο τὴ διάνοιά μου, γιὰ νά ἀποκρούσω τίς ἐφόδους (τίς ἐπιθέσεις) τῆς κακίας. Νηστεύεις διανύοντας δρόμο σαράντα ἡμερῶν μέ</p>
--	--	--

<p>τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεία ῥοπή· διὸ ἰκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεύεσθαί με, θεοφόρε ἐνδυνάμωσον.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ πύλη ἢ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιξον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἔξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε, ἀπολήψομαι.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Προφήτα καὶ προόπτα τῶν μεγαλουργιῶν τοῦ Θεοῦ, Ἡλία μεγαλώνυμε, ὁ τῷ φθέγματί σου στήσας τὰ ὑδατόρρυτα νέφη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν μόνον φιλόνητον.</p> <p>Ὁ Οἶκος.</p> <p>Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δὲ τὴν ἀμετρον φιλονητοσύνην, θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἐταράττετο θυμώμενος, καὶ λόγους ἀσπλαχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαχνον ἐκίνησεν. Ὁργίσθητι βοήσας, ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως παρεκίνησε πρὸς τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς αὐτὸν ἀθετήσαντας· αἰεὶ γὰρ τὴν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλόνητος.</p> <p>Συναξάριον</p> <p>Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς εἰς οὐρανοὺς πυρφόρου ἀναβάσεως τοῦ Ἁγίου</p>		<p>τῆς θείας δυνάμεως μετὰ ἕνα φαγητό· γὰρ αὐτὸ σέ ἰκετεύω· Ἐνδυνάμωσέ με, νὰ ἐγκρατεύομαι ἀπὸ κάθε παραβάσεως, ἐσύ πού ἔχεις μέσα σου τὸ Θεό.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσύ ἢ πύλη τοῦ Θεοῦ ἀνοίξε τίς θεϊκὲς εἰσόδους στήν ταπεινὴ μου ψυχὴ, στίς ὁποῖες, νὰ μὴ ἔξομολογούμενος, καὶ νὰ λάβω, Θεοτόκε, τὴν λύση τῶν κακῶν.</p> <p>Μικρὴ συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Ἐσύ ὁ Προφήτης πού προβλέπεις τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Θεοῦ, Ἡλία μετὰ τὸ μεγάλο ὄνομα, ἐσύ πού σταμάτησες μετὰ τὸν λόγο σου τὰ βροχοφόρα νέφη, πρέσβευε γιὰ μᾶς πρὸς τὸ μόνον φιλόνητον.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Βλέποντας τὴν πολλὴν ἀνομία τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν ἀμέτρητη φιλονητοσύνη τοῦ Θεοῦ ὁ Προφήτης Ἡλίας, παραζόταν θυμώνοντας καὶ ἀπηύθυνε λόγους ἀσπλαχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαχνο φωνάζοντας. Δεῖξε τὴν ὀργή σου, Κριτὰ δικαιοσύνη, ἐναντίον αὐτῶν πού σέ ἀγνοοῦν. Ἀλλὰ δὲν παρεκίνησε τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἀγαθοῦ, γιὰ νὰ τιμωρήσει αὐτούς πού τὸν ἀγνοοῦν· διότι πάντοτε περιμένει τὴν μετάνοια ὅλων ὁ μόνος φιλόνητος.</p> <p>Συναξάριον.</p> <p>Κατὰ τὴν εἰκοστὴ αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τῆς ἀνόδου στὸν οὐρανὸ μετὰ τὸ ἄσμα τοῦ Ἁγίου</p>
---	--	--

<p>ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοσβίτου. Στίχοι. Ἐπέσχεν ὄμβρον, πῦρ τρίτον φέρων κάτω, Σχίζει δὲ ῥεῖθρον Ἡλίας τρέχων ἄνω.</p> <p>Δίφρω ἀνηρηπάγης περι εἰκάδα, Ἡλία ἰππεῦ. Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 58-60). Ὡιδή Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 163). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος. Τὴν παραδόξως θεόθεν σοι, σχεδιασθεῖσαν δύναμιν ἐνδεδυκώς, τροφῇ μιᾷ τεσσαρακονθήμερον, Ἡλιοῦ θεσπέσιε, τὴν δολιχὴν καταλέλυκας ὁδόν· διὸ ἐν Χωρήβ χορεύων ἔψαλλες. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Αὔρα πραεῖα ὑπέδειξε, καὶ λεπτοτάτη Κύριον σοι Ἡλιοῦ, Θεῶ ζηλοῦντι παντοκράτορι, οὐχὶ πνεῦμα βίαιον, οὐ συσσεισμός, οὐδὲ πῦρ ἐκδειματοῦν· διὸ Ἰησοῦ τῷ πράῳ ψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Θεοφανείας ἠξίωσαι, καὶ προφητείας ὥσπερ ὁ μέγας Μωσῆς, προφήτας χρίων διὰ Πνεύματος, Ἡλιοῦ θεσπέσιε καὶ βασιλεῖς, καὶ τῆς δόξης ἐν Θαβῶρ, Χριστοῦ θεατῆς γενόμενος βοᾶς. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p>		<p>ἐνδόξου Προφήτου Ἡλία ἀπὸ τῆ Θεσβη. Στίχ. Ἐμπόδισε τὴν βροχὴ κατεβάζοντας κάτω φωτιά τρεῖς φορές, καὶ διασχίζει τὰ νερά ὁ Ἡλίας τρέ- χοντας πρὸς τὰ ἄνω.</p> <p>Ἀρπάχθηκες μέ ἄρμα, Ἡλία καβαλάρη, κατὰ τὴν εἰκοστή ἡμέρα. Μέ τίς ἄγιες πρεσβεῖες του, Θεέ, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.</p> <p>Καταβασίεις. Τῆς Θεοτόκου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 58-60). Ὡιδή Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 163). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος. Ντυμένος μέ τὴ δύναμη πού σου δόθηκε παράδοξα ἀπὸ τό Θεό, μέ ἓνα γεῦμα, Ἡλία θαυμάσιε, διήνυσες τόν μακρινό δρόμο τῶν σαράντα ἡμερῶν· γί' αὐτό στό Χωρήβ χορεύοντας ἔψαλλες. Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.</p> <p>Ἡ ἡρεμὴ καὶ λεπτότατη αὔρα σου ὑπέδειξε τόν Κύριο, Ἡλία, πού ἔδειχνες ζῆλο γιά τόν παντοκράτορα Θεό, ὄχι πνοή βίαια, ὄχι σεισμός, οὔτε φωτιά πού φο- βερίζει· γί' αὐτό ψάλλομε στόν πρᾶο Ἰησοῦ. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.</p> <p>Ἀξιώθηκες νά δεῖς θεϊκὴ ἐμφάνιση καὶ νά εἶσαι Προφήτης, ὅπως ὁ μέγας Μωυσῆς, Ἡλία θαυμάσιε, χρίοντας μέ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος Προφήτες καὶ βασιλεῖς· καὶ ἀφοῦ ἔγινες θεατῆς τῆς δόξας τοῦ Χριστοῦ στό Θαβῶρ, φωνάζεις. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.</p>
--	--	---

<p>Θεοτοκίον.</p> <p>Μήτηραν τήν σήν ὁ πανάγαθος, Λόγος οἰκίῃσας Ἄχραντε ὑπερφυῶς, Θεοῦ Πατρός, ἡμᾶς ἀνέπλασε, καὶ ζωῆς ἠξίωσε τῆς ἐν Ἐδέμ· διὸ Θεοτόκον σε πάντες πιστοί, προσκυνοῦντες ἀναμέλπομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτιρήσας, ζήλω τῆς πίστεως, ἐπικλήσεσι θείαις, πῦρ κατηγάγου φλογίζον Ἐνδοξε, ὅσιον θῦμα· διὸ ἰκετεύω σε· τῆς αἰωνίου φλογός, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.</p> <p>Ἴδεῖν κατηξίωσαι, Θαβῶρ ἐν ὄρει, Θεοῦ τὸ πρόσωπον, ὃν δυσώπει Προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.</p> <p>Ὅδὸν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας πολλὰς ὑφίσταμαι, Ἀγαθέ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμη σαλευόμενον, καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς Ἥλιου νεύοντα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὑμνῶ σέ Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω θεοχαρίτῳ, τὴν ἀγνήν σου λοχείαν. Βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ, καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.</p>		<p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀφοῦ κατοίκησε στή μήτρα σου ὑπερφυσικά, Ἀμόλυντη, ὁ πανάγαθος Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, μᾶς ἀνέπλασε καὶ μᾶς ἔκανε ἀξιούς γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παραδείσου· γι' αὐτὸ ὡς Θεοτόκο ὅλοι οἱ πιστοὶ προσκυνώντας ἐσένα ψάλλουμε. Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Σπλαχνιζόμενος τὸν λαὸ πού χανόταν, ἀπὸ ζῆλο πρὸς τὴν πίστη, μέ τίς ἱερές ἐπικλήσεις σου κατέβασες φωτιά πού ἔκαψε τὸ ἱερό σφάγιο, Ἐνδοξε· γι' αὐτὸ σέ ἰκετεύω· λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν αἰώνια φλόγα καὶ σῶσε με.</p> <p>Καταξιώθηκες στό ὄρος Θαβῶρ, νά δεῖς τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ· αὐτόν ἰκέτευε, Προφήτη, νά παραβλέψει τίς ἁμαρτίες μου, καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως μέ ψυχῇ ἀκατάκριτη, νά δῶ τὸ πρόσωπό του.</p> <p>Καθὼς πορεύομαι τὸ δρόμο τῆς ζωῆς ὑποκύπτω σέ πολλές πλάνες, Ἀγαθέ μου προστάτη, κυβέρνησε τὴ ζωὴ μου μέ τὴν προστασία σου στηρίζοντάς με, ὅταν κλονίζομαι στή σκέψη, καὶ συγκατατίθεμαι στίς ἡδονές τοῦ σώματος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σέ ὑμνῶ, Πανύμνητη, καὶ μεγαλύνω, χαριτωμένη ἀπὸ τὸ Θεό, τὴν ἀγνή σου λοχεία (τὴ μητρότητά σου). Βοήθησέ με καθὼς ταλαιπωροῦμαι ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ζωῆς, καὶ δίνε κατάνυξη στήν ταπεινῇ μου ψυχῇ, πού νά μέ καθαρίζει ἀπὸ μολυσμούς.</p>
---	--	---

<p>Ωιδή Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 164-165). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἄριστα εὗρεν Ἀχαάβ, τὴν τοῦ γένους εὐπρεπῆ πανωλεθρίαν, Προφήτου ἐλεγμῶ, μαιφόνου μύσους ἀντέκτισιν· ὁ Θεσβίτης δὲ ἐκ πυριπνόου φρενός, τῷ Ζωοδότῃ ὕμνον ἀνεμέλετο. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ἦγει σοι πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καταφλέγον Ἥλιον ἐπιθεμένους, πενήκοντα δισσοῦς, ὡς Θεοῦ ἀρίστῳ θεράποντι· τῷ κρατοῦντι γὰρ τῆς ἀειζῶου ζωῆς, θεοπρεπῶς τὸν ὕμνον ἀνεκραύγαζες. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Μύστην σε ἔδειξε Χριστός, ὡς ἀγνείας φυτουργὸν ὁ τῆς Παρθένου, ὑπέρθεος βλαστός, ἐν Θαβῶρ τῆς θείας σαρκώσεως, τῆς Θεότητος τὸ ἀκατάληπτον φῶς, ἐν τῇ αὐτοῦ σαρκὶ δεικνὺς σοι κράζοντι. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Χωρητικὸν δοχεῖόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν, ἄγγελον ἐν γῆ, πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτας, Ἥλιου καὶ αἰσχύνῃς, συγκόπτοντα μαχαίρᾳ ἱερεῖς· διὰ τοῦτο, βοᾷμέν σοι. Μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνῃς</p>		<p>Ωιδή Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 164-165). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἄριστα βρῆκε ὁ Ἀχαάβ τὴν πανωλεθρία τῆς γενιᾶς του (τῆς οἰκογενείας του) πού τοῦ ἔπρεπε μέ τόν ἔλεγχο τοῦ Προφήτη ὡς ἀνταμοιβή τῶν ἀποτρόπαιων φόνων πού ἔπραξε· καί ὁ Θεσβίτης (ὁ Ἥλιος) ἀπό τό νοῦ του, πού ἔπνεε φωτιά ἔψαλλε ὕμνο στό Ζωοδότη. Τόν Κύριο ὑμνεῖτε τά ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετέ τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Βρέχει γιά σένα φωτιά ἀπό τόν οὐρανό, Ἥλια, ὡς ὑπηρέτη ἄριστο τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία καίει τοὺς δύο φορές πενήντα (τούς ἑκατό) πού ἐπιτέθηκαν ἐναντίον σου· διότι στόν κυρίαρχο τῆς αἰώνιας ζωῆς κραύγαζες τόν ὕμνο πού ἀξίζει στό Θεό. Τόν Κύριο ὑμνεῖτε τά ἔργα , κα ὑπερυψώνετέ τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ Χριστός ὁ ὑπερφυσικός βλαστός τῆς Παρθένου σέ ἔκανε μύστη τῆς θεϊκῆς σαρκώσεως του ἐσένα, τόν φυτουργό τῆς ἀγνείας δείχνοντάς σ' ἐσένα, στό Θαβῶρ στό δικό του σῶμα, τό ἀκατανόητο φῶς τῆς Θεότητος, ἐνῶ ἔκραζες. Τόν Κύριο ὑμνεῖτε τά ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετέ τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Σέ γνωρίσαμε ὡς δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὡς Ἄγγελο στή γῆ πού ἐκπέμπεις φωτιά θεϊκοῦ ζήλου, Ἥλια, πού τρέπεις σέ φυγή τὴν ἀσέβεια, καὶ ἐλέγχεις βασιλεῖς, πού χρίεις Προφῆτες καὶ θανατώνεις μέ μα- χαίρι τοὺς ἱερεῖς τῆς ντροπῆς (τοῦ Βάαλ)· γι' αὐτό φω- νάζουμε σ' ἐσένα. Λύτρωσέ μας ἀπό τὴ μελλοντική</p>
--	--	--

ρύσαι.

Ἄρμα πυρός σε ἔλαβεν, ἀπό γῆς
πυρακτούμενον, ζήλω Ἡλιοῦ, τῷ θεϊκῷ
θεόπνευστε· διὸ ἱκετεύω σε, τῶν ἐν τῇ γῇ με
πάντων κακῶν τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουφίζειν
τόν νοῦν μου, τεθρίππω, καί πρὸς νύσσαν,
οὐρανίαν με φθάσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει,
Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ῥήματι ζῶντι ἔκλεισας, οὐρανὸν ὑετίζοντα,
ῥήματί σου νῦν, πνευματικῶ διάνοιξον, τὰς
πύλας μοι δέομαι, τῆς μετανοίας Ἄγιε, πέμπων
τῇ ψυχῇ μου, κατανύξεως ὄμβρους, καὶ σῶσόν
με βοῶντα. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ἴσοσθενῆ ὁμότιμον, ὁμοούσιον,
σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ Θεότητι,
Πατέρα δοξάζομεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, Ἄγιον,
ἄδυτον ἀυγήν, ὁμοβασίλειον κράτος, καὶ
μέλπομεν συμφώνως. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέβειαν, καὶ διδάσκων
μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεὶς
ἐπέφανεν, ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία
Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης, ὑπανοῖξαι μοι
πύλας, καὶ σῶσαί με βοῶντα. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ντροπή τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Σέ παρέλαβε πύρινο ἄρμα ἀπὸ τῆ γῆ φλογισμένον
ἀπὸ θεϊκοῦ ζήλου, θεόπνευστε Ἡλία· γι' αὐτὸ σέ ἱκετεύω
νά ἀνακουφίσεις τὸ νοῦ μου μέ τὸ ἄρμα τῶν δικῶν σου
ἀρετῶν ἀπὸ ἀπὸ ὅλες τίς γήινες θλίψεις· καὶ ἱκέτευε τὸ
Θεὸ καὶ Βασιλέα ὄλων, νά φθάσω στό οὐράνιο τέρμα.

Μέ ζωντανό λόγο ἀπέκλεισες τὸν οὐρανὸ πού
βρέχει· Τώρα μέ τὸν πνευματικὸ σου λόγο ἀνοιξέ μου
σέ παρακαλῶ τίς πύλες τῆς μετανοίας, Ἄγιε, στέλνο-
ντας στήν ψυχῇ μου βροχές κατανύξεως, καὶ σῶσε
ἐμένα πού κραυγάζω. Ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαέ
ὑπερυψώνετε τὸ Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Τριαδικό.

Σεβόμενοι Τριάδα ἰσοδύναμη, ἰσότιμη, μέ τῆ ἴδια
οὐσία, καθισμένη σέ ἓνα θρόνο σέ μιᾷ Θεότητι, δοξά-
ζουμε Πατέρα, Υἱὸ καὶ Πνεῦμα Ἄγιο, ἀβασίλευτη
(ἄσβηστη) λάμψη, ἐξουσία μιᾶς Βασιλείας, καὶ ψάλ-
λουμε ὁμόφωνα. Ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε
τὸ Θεὸ σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Νομοθετώντας τὴν εὐσέβεια καὶ διδάσκοντας τὴ
μετάνοια ἐμφανίσθηκε γεννημένος ἀπὸ σένα ὁ
Ἐμμανουήλ (ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας), τὸν ὁποῖο τώρα
παρακάλεσε, ὑπεραγία Δέσποινα, νά μοῦ ἀνοίξει τίς
πύλες τῆς δικαιοσύνης, καὶ νά μέ σώσει καθὼς φωνά-
ζω. Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸ Θεὸ σέ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40). Ψιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 166-167). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἄτριπτον ἀνθρώποις πορείαν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηλωτῇ τὸν ῥοῦν τὸν Ἰορδάνιον, ὁ Θεοβίτης περαιωθεὶς, διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον ἤνυσε, ξένην πορείαν διὰ Πνεύματος.</p> <p>Τῆς θεοσεβείας τῷ ζήλω, ὁ Θεοβίτης πυρπολούμενος, ἐν πυριμόρφῳ ἄρματι ἐπαίρεται μηλωτὴν δὲ ἐπιβαλὼν, ὃν λαθεῖν οὐ δεδύνηται, Ἐλισσαιὲ δισσοῦμενον, καταλιμπάνει θεία χάριτι.</p> <p>Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεοβίτης σὺν Μωσῆ καθορᾶ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδιά οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ Θαβῶρ τὸν παντοκράτορα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οικειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Ἰδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὖρα Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τὸ</p>		<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40). Ψιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 166). Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ἀκολουθώντας ἐπάνω στή γῆ ἀπάτητο δρόμο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὁ καταγόμενος ἀπὸ τῆ Θεσβη (ὁ Ἡλίας), ἀφοῦ πέρασε μὲ τὴ μηλωτὴ του (τὴν προβιά του) τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνη, ὡς αἰθέριος (οὐράνιος) ἄρματηλάτης, διήνυσε παράξενη πορεία πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.</p> <p>Πυρπολούμενος ἀπὸ τὸ ζῆλο τῆς εὐσεβείας ὁ Ἡλίας, ὑψώνεται μὲ πύρινο ἄρμα· καὶ ἀφοῦ ἔρριξε τὴ μηλωτὴ του ἐπάνω στὸν Ἐλισσαῖο, τοῦ ὁποῖου τὴν προσοχὴ δὲν κατόρθωσε νὰ διαφύγει, τὸν ἀφήνει μὲ διπλὴ τὴ θεία χάρι.</p> <p>Ἀποδεδειγμένα θεατῆς τοῦ Θεοῦ ὁ Ἡλίας μαζί μὲ τὸν Μωυσῆ βλέπει καλά, αὐτὰ πού μάτι δὲν εἶδε, καὶ αὐτὶ δὲν ἤκουσε, καὶ καρδιά, νοῦς τῶν γήινων ἀνθρώπων δὲ σκέφθηκε, δηλαδή εἶδε τὸν Παντοκρά- τορα Κύριο στό Θαβῶρ μὲ σῶμα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσένα πού ἔγινες αἰτία νὰ ἀνακληθεῖ (νὰ ἀξουδετερωθεῖ) ἡ αὐστηρὴ ἀρχαία καταδικαστικὴ ἀπόφαση, καὶ νὰ ἐπανεέλθει ἡ προμήτορα (ἡ Εὐα) ἀπὸ τὴν πτώση της, πού ἔγινες αἰτία νὰ συμφιλιωθεῖ τὸ γέ- νος μας μὲ τὸ Θό, ἐσένα τὴ γέφυρα πρὸς τὸν Κτίστη, ἐσένα, Θεοτόκε, μεγαλύνουμε.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Καταξιώθηκες νὰ δεῖς τὸν Θεὸ μέσα σὲ λεπτὴ αὖρα, ὅσο ἦταν δυνατό νὰ τὸν δεῖς, ἀφοῦ προηγουμέ-</p>
---	--	---

σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας Ἐνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλαι Ἰορδάνην τῆ μηλωτῆ, διαρρήξας διέβης πανόλβιε· οὕτω κἀμοῦ, τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους ἐπιπέμπων μου τῆ ψυχῆ, δακρῶν καθ' ἐκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενουῖντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρατροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ῥῦσαί με, ἔνδοξε Προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοι, καὶ τῆς ἐν τῇ γεέννῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἡρπάγης πρὸς τὸ ὕψος Ἐλισαιέ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπῶν, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ, μεθ' οὗ ἀπαύστως αἰτησαι, νίκην οὐρανόθεν τῷ Βασιλεῖ, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων, προστάτην σε πλουτοῦντι, πρὸς τὸν Δεσπότην ἀκαταίσχυντον.

Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οικετῶν σου ὡς ἀγαθῆ, μὴ παρίδης πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς, αἰτησαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν,

νωσ μέ ἀσκητικὴ συμπεριφορὰ ἔκανες ἀνάλαφρο (λέπτυνες), τὸ σῶμα σου, Ἐνδοξε· γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ, ἀφοῦ λεπτύνεις τὴν παχύτητα (τὴ χοντροκοπιά) τοῦ νοῦ μου μέ τίς δικές σου προσευχές, φώτισέ με ἄπλετα μέ τίς θεϊκές λάμπεις τῆς μετανοίας.

Ὅπως παλαιά, ἀφοῦ τὸν ἔσχισες μέ τὴ μηλωτῆ, πέρασες τὸν Ἰορδάνη, ἔτσι καὶ τίς πλημμύρες τῶν δικῶν μου δύσκολων ἀμαρτημάτων ξήρανέ τις στέλλοντας βροχές δακρῶν στήν ψυχὴ μου κάθε μέρα, Προφήτη πού κηρύττεις τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, πού νά μοῦ προξενοῦν χεῖμαρρο πνευματικῆς ἀπολαύσεως.

Ὡς προστάτης μου ἀγαθός, ἔνδοξε Προφήτη, λύτρωσέ με, μέ τίς προσευχές σου, σοῦ φωνάζω, ἀπό τὰ πολλῶν εἰδῶν σκάνδαλα στή ζωὴ, ἀπό παρανόμους ἐχθρούς, ἀπό κάθε θλίψη σωματικῆ, ἀπό ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ παρεκτροπῆ, καὶ ἀπό τὴ φλόγα τῆς αἰώνιας καταδίκης.

Ἀρπάχθηκες πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἔνδοξε Ἡλία, ἀφοῦ ἄφησες διπλὴ τὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν Ἐλισσαῖο πού τὴ ζήτησε· μαζί μέ αὐτόν ζητα ἀκατάπαυστα γιὰ τὸ βασιλιά νίκη ἀπό τὸν οὐρανὸ καὶ συγχώρηση πταισμάτων, ὁ ὁποῖος βασιλιάς σέ ἔχει πλουσιοπάροχα προστάτη πρὸς τὸν Κύριο, πού δέν ντροπιάζεσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγαθῆ πού εἶσαι, μὴ παραβλέψεις τίς φωνές τῶν δούλων σου, Κυρία παναμόλυντη· Ἀλλὰ μέ ἐπιμονὴ ζήτησε ἀπό τὸν Δημιουργὸ τῶν πάντων νά δωρίσει, Παρθένε, στό βασιλιά μας τίς νίκες καὶ τὴν

δωρήσασθαι Παρθένε, καὶ θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Φῶς ἐν πυρίνῳ τεθρίππῳ οὐρανοδρόμον σε δεῖξαν ἀρματηλάτην Ἥλία, οὐ κατηνάλωσεν ὄλωσ· πῦρ γὰρ ἐν γλώσση πηλίνη, εἴκυσας κάτω, καὶ ἀνεξήρανας ὄμβρους.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα Παρθένε, δυσώπησον σαῖς πρεσβείαις, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τοῦ οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, τὸν πεποιθότα, τῇ σῇ σεπτῇ ἀντιλήψει.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Ἵστε σὺ Προφήτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν εἰληφώς, τὴν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρῦθμισας, καὶ πύλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας, καὶ ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες, καὶ δυσσεβεῖς κατηνάλωσας, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς).

Ζήλω τοῦ Κυρίου πυρούμενος, παρανόμους βασιλεῖς σὺ διεξήλεγξας σφοδρῶς, τῆς αἰσχύνης ἱερεῖς, σὺ ἐθανάτωσας θερμῶς· ἀνήψας, πῦρ ἐν ὕδατι παράδοξον, τροφήν δέ, ἀγεώργητον ἐπήγασας, καὶνάματα Ἰορδάνια, τῇ μηλωτῇ σου διέτεμες· ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι

ψυχικὴ εὐρωστία, καὶ τὴ συμμετοχὴ τοῦ στή θεϊκῆ Βασιλεία καὶ λαμπρότητα.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τό φῶς πού σέ ἀνέδειξε οὐρανοδρόμο ἀρματηλάτη μέ τό πύρινο ἄρμα, Ἥλία, δέν σέ ἔκαψε καθόλου· διότι μέ γλῶσσα πηλίνη, χωματένια, ἔφερες κάτω φωτιά καί ξήρανες τίς βροχές.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ πού γέννησες τό φῶς, Παρθένε, παρακάλεσε τόν Υἱό σου, μέ τίς δικές σου πρεσβεῖες νά σπλαχνισθεῖ καί νά σώσει ἀπό τό αἰώνιο σκοτάδι, ἐμένα πού ἔχω πεποιθήση στή δική σου σεβάσμια βοήθεια.

Αἶνοι Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Ἵταν ἐσύ, Προφήτη θαυμάσιε, ἐνώθηκες μέ τό Θεό μέ ἀρετή καὶ διαγωγή καθαρῇ, ἀφοῦ πῆρες ἀπ' αὐτόν τὴν ἐξουσία, μετέβαλες τὴν κτίση κατὰ τὴ γνώμη σου· καὶ μέ τὴ θέλησή σου ἔκλεισες τίς πύλες τῆς βροχῆς, καὶ κατέβασες ἀπό πάνω, ἀπό τόν οὐρανό, φωτιά· καὶ θανάτωσες τοὺς ἀσεβεῖς· Ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. (Δίς).

Πυρπολούμενος ἀπό τό ζῆλο τοῦ Κυρίου ἤλεγξες μέ σφοδρότητα τοὺς παρανόμους βασιλεῖς· τοὺς ἱερεῖς τῆς ντροπῆς ἐσύ τοὺς θανάτωσες σκληρά· ἀναψες φωτιά παράδοξη στό νερό, καὶ πήγασες τροφή χωρίς καλλιέργεια· καὶ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη τὰ διαχώρισες μέ τὴ μηλωτῇ σου (μέ τὴν προβιά σου)· ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ

<p>τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὅτε σὺ Προφήτα κατέδειξας, ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὴν ζωὴν ἐν σεαυτῷ, τὴν ἐνυπόστατον πλουτῶν, θανόντα, σοῖς φυσῆμασιν ἀνέστησας, θανάτου, κρείττων ἔτι σὺ διέμεινας, ἄρμα πυρὸς ἐπιβέβηκας, αἰθέριος ἀνυψούμενος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα...</p> <p>Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, καὶ παμφαεῖς φωστῆρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμῆσωμεν πιστοί, Ἥλιαν καὶ Ἐλισαῖον καὶ Χριστῷ ἐκβοήσωμεν χαρμονικῶς. Εὐσπλαχνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἰκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν, Σελίς 53-54,-56). Απολυτίκια. Τοῦ Ἁγίου. (Σελίς 213).</p>		<p>ψυχές μας. Ὅταν ἐσύ, Προφήτη, κατέδειξες ἐπάνω στή γῆ ἀληθινά τὴν ἐπουράνια ζωὴ, ἔχοντας μέσα σου ὡς πλοῦτο τὴ ζωὴ τὴν προσωπική (τόν Θεό), τό παιδί πού πέθανε τό ἀνέστησες μέ τό τριπλό φύσημά σου· ἐπὶ πλέον παρέμεινες ἐσύ ἀνώτερος ἀπὸ τό θάνατο· σέ ἄρμα πύρινο ἀνέβηκες ἀνυψούμενος πρὸς τόν οὐρανό. Ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Δόξα ...</p> <p>Τοὺς κορυφαίους ἀπὸ τοὺς Προφήτες, καὶ πάμφωτους φωστῆρες τῆς οἰκουμένης, ἄς τοὺς τιμήσουμε, πιστοί, μέ ὕμνους, τόν Ἥλία καὶ τόν Ἐλισαῖο καὶ ἄς φωνάξουμε χαρμόσυνα στό Χριστό. Εὐσπλαχνε Κύριε, δῶσε στό λαό σου, μέ τίς ἰκεσίες τῶν προφητῶν σου, συγχώρηση ἁμαρτιῶν καὶ τό μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Δέσποινα, δέξου τίς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ θλίψη. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56). Απολυτίκια. Τοῦ Ἁγίου. (Σελίδα 213).</p>
---	--	--

<p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον. Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε. Αναγνώσματα. Ἀπόστολος. Ἐπιστολὴ Ἰακώβου (Ε' . 10-20). Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε, τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ προφήτου, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου. Ἴδου μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας. Τὴν ὑπομονὴν Ἰώβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολὺσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρων. Πρὸ πάντων δέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν μήτε τὴν γῆν μήτε ἄλλον τινὰ ὄρκον· ἦτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ ναί, καὶ τὸ οὐ οὐ, ἵνα μὴ εἰς ὑπόκρισιν πέσητε. Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; Προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; Ψαλλέτω. Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; Προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν</p>		<p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιο. Προστασία τῶν χριστιανῶν πού δέν ντροπιάζεσαι, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴ ἀμετακίνητη, μὴ παραβλέψεις τίς φωνές τῶν ἀμαρτωλῶν προσευχῶν μας, ἀλλὰ ἔλα βιαστικά σέ βοήθεια ἡμῶν, πού σοῦ φωνάζουμε μέ πίστη· τρέξε γρήγορα νά πρεσβεύσεις, καί σπεῦσε νά ἱκετεύσεις, Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ἡ προστασία, αὐτῶν πού σέ τιμοῦν. Αναγνώσματα. Ἀπόστολος. Ἐπιστολὴ Ἰακώβου (Ε' . 10-20). Ἀδελφοί, λάβετε ὡς ὑπόδειγμα κακοπάθειας καὶ ὑπομονῆς τοὺς Προφῆτες, οἱ ὁποῖοι μίλησαν ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου. Νά, μακαρίζομε αὐτούς πού δείχνουν ὑπομονή. Ἀκούσατε γιά τὴν ὑπομονή τοῦ Ἰώβ, καὶ γνωρίζετε τὸ τέλος τοῦ Κυρίου, διότι εἶναι πολυεσπλαχνος ὁ Κύριος καὶ συμπαθής. Καὶ πρὸ πάντων, ἀδελφοί μου, μὴν ὀρκίζεσθε οὔτε στὸν οὐρανὸ οὔτε στὴ γῆ, οὔτε κάποιον ἄλλον ὄρκο· ἀλλὰ νά εἶναι τὸ ναὶ τὸ δικό σας ἀληθινὸ ναί, καὶ τὸ ὄχι, ὄχι, γιά νά μὴν πέσετε σέ ὑπόκρισία καὶ ψευδολογία. Κακοπαθεῖ κάποιος ἀνάμεσά σας; Ἄς προσεύχεται· εἶναι κάποιος χαρούμενος; Ἄς ψάλλει. εἶναι κάποιος ἀπό σᾶς ἀσθενής; Ἄς προσκαλέσει τοὺς κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄς προσευχηθοῦν ἐπάνω του ἀλείφοντάς τον μέ λάδι στό ὄνομα τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχή αὐτὴ πού γίνεται μέ πίστη θά σώσει τὸν πάσχοντα καὶ θά τὸν σηκώσει ὁ Κύριος· καὶ ἂν ἔχει κάνει ἀμαρτίες θά τοῦ συγχωρηθοῦν.</p>
---	--	---

ἀμαρτίας ἢ πεποηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.
Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα,
καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε· πολὺ
ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἡλίας
ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν, καὶ προσευχῆ
προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξει, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ
τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ· καὶ πάλιν
προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καὶ ἡ
γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Ἀδελφοί, ἐάν
τις ἐν ὑμῖν πλανηθῆ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ
ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γινωσκέτω ὅτι ὁ
ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ
σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος
ἀμαρτιῶν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (Δ'. 10-20

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ
τοῖς λόγοις τῆς χάριτος τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ
τοῦ στόματος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔλεγον. Οὐχ οὗτός
ἐστὶν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·
πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην·
ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν
γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοῦμ, ποίησον καὶ ὧδε
ἐν τῇ πατρίδι σου. Εἶπε δέ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι
αὐτοῦ. Ἐπ' ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν πολλὰ
χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡλίου ἐν τῷ
Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ ἔτη τρία
καὶ μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ

Ἐξομολογεῖσθε μεταξύ σας τὰ παραπτώματά σας καὶ
εὐχεσθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ θεραπευθεῖτε·
ἔχει μεγάλη δύναμη ἡ δέηση τοῦ δικαίου διότι εἶναι
ἀποτελεσματική. Ὁ Ἡλίας ἦταν ἄνθρωπος ὅμοιος μ'
ἐμᾶς καὶ προσευχήθηκε θερμὰ νὰ μὴ βρέξει, καὶ δέν
ἔπεσε βροχὴ ἐπάνω στὴ γῆ τρία χρόνια καὶ ἕξι μῆνες·
κπάλι προσευχήθηκε, καὶ ὁ οὐρονὸς ἔδωσε βροχὴ καὶ ἡ
γῆ ἐβλάστησε τοὺς καρπούς της. Ἀδελφοί, ἐάν κάποιος
ἀπὸ σᾶς πλανηθεῖ καὶ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν
ἀλήθεια, καὶ κάποιος τὸν ἐπαναφέρει, ἄς γνωρίζει ὅτι,
αὐτὸς πού θά ἐπιστρέψῃ τὸν ἀμαρτωλό ἀπὸ τὸν πλα-
νεμένο δρόμο του, θά σώσει μιά ψυχὴ ἀπὸ τό θάνατο,
καὶ θά σκεπάσει (θά σβήσει) πλῆθος ἀμαρτιῶν.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Δ'. 10-20

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ θαύμαζαν τὰ πλήθη γιὰ τὰ λόγια
τῆς χάριτος, πού ἔβγαιναν ἀπὸ τό στόμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ
ἔλεγον. Δέν εἶναι αὐτός ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ; Καὶ τοὺς
εἶπε· ὅπωςδήποτε θά μοῦ πεῖτε τὴν ἐξῆς παροιμία:
Ἰατρέ, θεράπευσε τὸν ἑαυτό σου· δηλαδή, ὅσα
ἀκούσαμε ὅτι ἔγιναν στὴ Καπερναοῦμ, κάνε τα κι ἐδῶ
στὴν πατρίδα σου. Καὶ εἶπε. Σᾶς διαβεβαιώνω, ὅτι κα-
νένας Προφήτης δέν εἶναι δεκτός στὴν πατρίδα του.
Ἀλλὰ σᾶς λέγω ἀληθινά, πολλές χῆρες ὑπῆρχαν κατὰ
τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἡλίου μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὅταν
κλείσθη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τρία ἔτη καὶ ἕξι μῆνες, ὅποτε
ἔγινε πείνα μεγάλη σὲ ὅλη τὴ γῆ, καὶ σὲ καμμιά ἀπ'
αὐτές δέν στάληκε ὁ Ἡλίας, παρὰ στά Σάρεπτα τῆς

<p>πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἡλίας εἰ μὴ εἰς Σαρεπτὰ τῆς Σιδωνίας πρὸς γυναῖκα χήραν. Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη εἰ μὴ Νεεμάν ὁ Σύρος. Καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ ἀκούοντες ταῦτα, καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ὠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν. Αὐτὸς δὲ διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν ἐπορεύετο.</p>		<p>Σιδώνας σέ μιὰ γυναῖκα χήρα. Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ὑπῆρχαν κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐλισαίου τοῦ Προφήτου μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ κανένας ἀπ' αὐτοῦς δὲν καθαρίσθηκε, παρὰ ὁ Νεεμάν ὁ Σύρος. Καὶ ὅλοι στὴ συναγωγὴ γέμισαν ἀπὸ θυμοῦ ἀκούοντας αὐτά, καὶ ἀφοῦ σηκώθηκαν τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ τὸν ὀδήγησαν μέχρι τὸ γκρεμὸ τοῦ βουνοῦ, ἐπάνω στὸ ὁποῖο εἶχε κτισθεῖ ἡ πόλη τους, γιὰ νὰ τὸν γκρεμίσουν κάτω. Αὐτὸς ὅμως ἀφοῦ μέ θαυμαστὸ τρόπο πέρασε ἀνάμεσά τους, ἔφυγε.</p>
---	--	--